MERCENAR

36 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

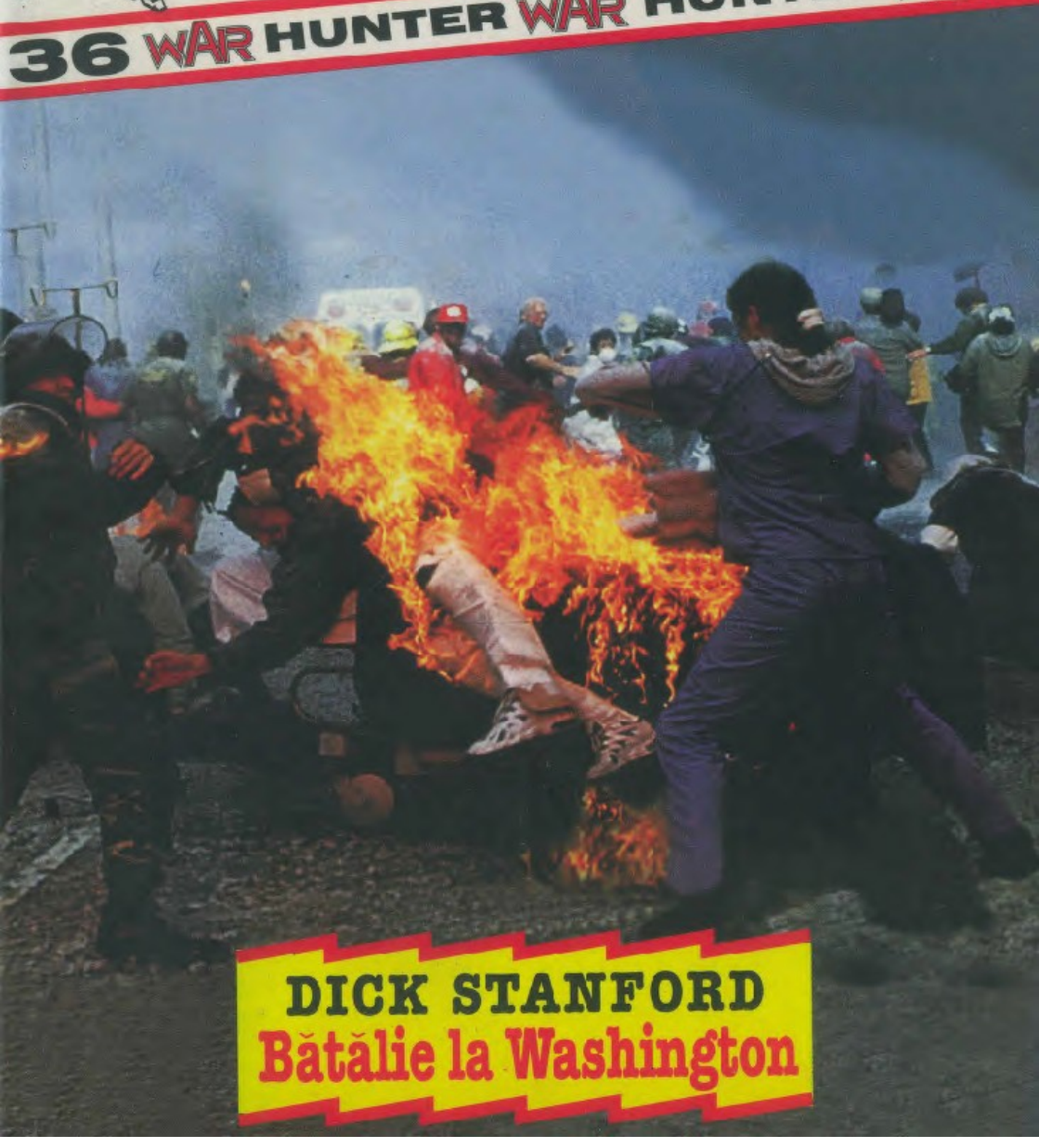

DICK STANFORD

Bătălie la Washington

Dick Stanford

BĂTĂLIE LA WASHINGTON

V.1.0

ISBN:
973-9127-70-1

Traducerea de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000
1999

Capitolul I

Maşina nu se oprise de tot când tânăra femeie coborî din ea şi se aruncă în braţele lui Horse Lucchese şi Tommy Roberts Sandman, ucigaşi cu plată. Fără să spună nici un cuvânt, cei doi asasini o duseră pe tânăra femeie uluită în umbra din coltul imobilului rezidenţial.

Hunter părăsi vehiculul şi se luă după ei fără zgomot, profitând de camuflajul natural al nopţii.

Fusese o greşeală şi Exterminatorul se întreba de ce. O urmărea de o săptămână pe Claudia Vitale optsprezece ore pe zi; îi urmărise în voie manejul de curier în serviciul mafiei din Washington.

În mod normal Hunter nu consacra atâta timp unui curier. Îl împuşca sau uita de el. Dar acum exista o diferenţă, căci frumoasa doamnă Vitale mai avea şi alte ocupaţii. La opt, în fiecare zi, redevenea serioasa asistentă şefa a unui venerabil patriarh de la Capitol Hill, congresmanul Harmon Keel.

Din cauza asta căpăta pentru Hunter o anumită importanţă.

Probabil că nu se încurca cu sacii grei ai unui salariu ilicit, ci făcea în aşa fel încât să strecoare ici şi colo plicuri anodine în cursul unei reuniuni politice sau a unor serate mondene.

Hunter se interesase mai mult de destinatarii acelor plicuri.

Totuşi nu trebuia să vadă în Claudia Vitale un obiect nedemn de interes.

Era greu să treacă neobservată cu şoldurile ei frumoase, picioarele interminabile, talia subţire, gâtul atrăgător şi umerii ispititori. Avea gâtul lung şi graţios şi o faţă de o frumuseţe mai curând clasică şi romană. În cursul peregrinărilor sale nocturne, tânăra femeie semăna mai mult cu o *call-girl* de lux decât cu asistenta unui congresman. De aceea Hunter se întreba dacă nu cumva exercitase cândva cea mai veche meserie din lume.

Uşor de reperat, Hunter o recunoştea de la mai mult de o sută de metri; îi cunoştea toate gesturile. Era o femeie fascinantă care avea o alură extraordinară. Ştia să recunoască diferitele străluciri din ochi precum şi cea mai mică schimbare de expresie de pe faţa tinerei femei: plictiseala, interesul, tristeţea sau mânia.

Deci, când Hunter o văzu în mâinile lui Lucchese şi Roberts, îşi dădu seama că era terorizată. Avea şi de ce; cele două personaje erau vestite pentru cruzimea lor.

O împinseseră pe tânăra femeie spre intrarea de serviciu din spatele imobilului. Hunter ştia unde se duceau. Făcu repede cale întoarsă, forţă broasca de la intrarea principală fără să facă zgomot, apoi urcă la ultimul etaj. Coborî din ascensor la timp ca să-i vadă

dispărând pe toţi trei în apartamentul doamnei Vitale.

Hunter remarcă atunci expresia victimei şi fu impresionat. Se decise să meargă mai departe în ancheta lui…

Dar nu mai înainte de a face o recunoaştere a câmpului de bătălie şi a împrejurimilor.

Exterminatorul făcu cale întoarsă fără zgomot şi, la parter, se îndreptă spre uşa de serviciu şi ieşi pe peron. Aprinse liniştit o ţigară în timp ce examina penumbra parcării.

Îl zări imediat pe al treilea individ.

Era un tip gras şi nervos care molfăia cu febrilitate un trabuc. Stătea la volanul unui Pontiac care avea farurile mici aprinse şi motorul mergea la relanti. Maşina era pregătită pentru o plecare rapidă.

La dracu'! Un contract de lichidare!

Hunter coborî treptele şi se apropie de Pontiac. Intrigat, omul de la volan îl urmărea cu o privire nedecisă.

Hunter se opri lângă portieră şi bătu în geam. Acesta coborî imediat şi golul din parcare se umplu de muzica difuzată de un aparat stereo.

Exterminatorul ridică Beretta şi sprijini imediat surdina între ochii şoferului care se schimbă imediat la faţă. Glonţul îi intră în cap şi moartea invadă privirea înspăimântată a grăsanului.

Hunter deschise portiera, trase cadavrul plin de sânge pe podea, opri motorul, stinse farurile, închise geamul, apoi închise şi încuie portiera din faţă, după care urcă din nou până la apartamentul Claudiei Vitale.

Uşa nu era încuiată şi Hunter intră rapid.

Toate becurile erau aprinse. Geanta tinerei femei zăcea lângă uşă.

Era un apartament frumos care puţea a lovele multe şi lux în ciuda simplităţii decorului. Salonul spaţios dădea spre o terasă mică de unde se zărea monumentul lui Washington.

Lângă bar se aflau o combină muzicală şi un televizor. Dar acolo nu era nimeni.

O uşă larg deschisă dădea în dormitorul luminat. Rochia mototolită a tinerei femei era făcută ghem şi aruncată în spatele uşii, iar lenjeria intimă zăcea pe mochetă până la sala de baie a cărei uşă era pe jumătate deschisă. Se auzea apa curgând în cadă.

Hunter ştia că cei doi nu veniseră să facă o baie cu Claudia Vitale.

Lovi cu piciorul puternic în uşă şi, cu Beretta în mână, se năpusti în încăpere.

Horse Lucchese primi uşa în spate şi plonjă în cadă ţipând.

Hunter apăsă de două ori pe trăgaci; ceafa ucigaşului se despică şi apa se umblu de rămăşiţe pline de sânge.

Celălalt tip se ocupa de Claudia Vitale şi nu avea o sarcină prea uşoară. Tânăra femeie era goală şi se zbătea de parcă de asta ar fi

depins viaţa ei, ceea ce era adevărat! Sandman Roberts avea faţa plină de zgârieturi. Amândoi erau atât de preocupaţi de eforturile lor încât nu-şi dădură seama de prezenţa lui Hunter.

Robert băgă primul de seamă remarcând ceea ce plutea în cadă. Se opri o clipă, o îmbrânci pe tânăra femeie în fundul sălii de baie şi se întoarse rapid scoţând arma.

Dar Beretta îi pândea toate gesturile. Hunter trase şi Tommy Sandman încasă câteva gloanţe în cap şi în gât, se răsuci ca o marionetă apoi se prăbuşi între toaletă şi perete, cu o privire încremenită de moarte.

Hunter se grăbi să închidă robinetele.

Tânăra femeie se sprijini cu spatele de perete, cu un braţ deasupra capului, celălalt lipit de coaste, de parcă ar fi trebuit să-şi susţină greutatea. Se uită la cei doi morţi şi zise gemând:

— Oh, Dumnezeule mare…

— Cară-te mai repede de-aici, mormăi Hunter.

— Mi-au băgat pe gât pilule, zise ea cu dificultate. Somn… somnifere. Voiau să mă înece… să facă să se creadă că a fost un accident. Au început deja să-şi facă efectul.

Un picior cedă şi fu gata să se prăbuşească complet.

Hunter apucă un prosop mare, îl puse pe umerii ei şi o scoase afară.

— Câte pilule? întrebă el.

— Prea multe, răspunse ea cu o voce slabă.

Tânăra femeie voia să ajungă în pat dar Hunter o trase în bucătărie şi o propti de chiuvetă.

— Bagă un deget în fundul gurii, mormăi el brusc. Somniferele n-au avut încă timp să-şi facă efectul.

— Te… te înşeli. Le simt deja.

— Pe Tommy Sandman şi pe Horse Lucchese îi simţi, îţi bagi degetul pe gât sau ţi-l bag eu pe-al meu?

Ea întoarse capul şi se uită scurt la el.

— Te cunosc?

Prosopul căzu jos.

Hunter o privi îndelung; chiar şi ameţită era de o frumuseţe ameţitoare. Se aplecă, luă prosopul şi îl înnodă la mijloc.

— Nu încă. Sunt Bob Hunter.

Privirea femeii se tulbură.

— Ei bine, asta e chiar culmea, zise ea cu o voce epuizată. Mulţumesc totuşi pentru că mi-ai salvat viaţa. Acum pleacă; prefer să rămân singură.

— Dacă cu degetul nu reuşeşti, bea puţină apă sărată. Dar scapă de porcăriile pe care le-ai înghiţit, trebuie să-ţi goleşti stomacul. Pe

urmă faci o cafea. Spală-ţi faţa cu un prosop umed dacă ţi-e somn. Şi nu care cumva să te întinzi.

— OK, OK.

Hunter se întoarse în sala de baie.

Pereţii erau plini de sânge. Pe pardoseală se vedeau băltoace roşii. Aruncă prosopul de mâini jos apoi luă două cearceafuri dintr-un dulap, înfăşură cadavrele, făcând astfel două giulgiuri improvizate.

Când traversă salonul cu Tommy Sandman pe umăr o auzi pe Claudia Vitale care voma tot ce avea în stomac.

Se făcuse două dimineaţa. Micul cartier rezidenţial din Georgetown era închis în timpul nopţii, astfel că nu risca să fie surprins cu povara lui macabră.

Când urcă din nou, tânăra femeie stătea liniştită lângă uşa de la bucătărie şi-şi freca faţa cu un cub de gheaţă.

— Ce faci cu ei? întrebă ea cu o voce normală.

— Îi duc la ei, mormăi Hunter.

Îl săltase deja pe umăr pe Horse Lucchese. Îi făcu cu ochiul tinerei femei apoi ieşi. Luă ascensorul ca să coboare, ieşi pe uşa de serviciu şi îl puse pe Horse în Pontiac alături de complicii lui. Aruncă o medalie de trăgător de elită peste grămada de cadavre. Se instală la volan şi conduse maşina până la o mică reşedinţă particulară destul de apropiată, parcă maşina ilegal şi aruncă cheile în cutia de scrisori a reşedinţei particulare. Apoi se întoarse pe jos până la imobilul în care locuia Claudia Vitale şi deplasă propria lui maşină, ducând-o în locul ocupat mai înainte de Pontiac.

Claudia Vitale închisese uşa şi trăsese zăvorul. Urcă pe acoperiş şi se lăsă să cadă pe balconul apartamentului.

Forţă broasca uşii de la balcon cu lama cuţitului. Tânăra femeie se afla în dormitor. Îmbrăcase o cămaşă de noapte din dantelă. Stătea turceşte pe divan lângă o valiză pe jumătate făcută.

Avea în mână un pistol mic de calibru 25 şi îl ţinea îndreptat spre Hunter.

— Dacă ai de gând să-l foloseşti, ţinteşte gâtul, o sfătui Hunter.

Avea privirea luminoasă şi expresia tristă.

— Nu te înţeleg, domnule Hunter.

— N-am intenţia să te omor, doamnă Vitale, zise el.

Aruncă o privire spre valiză fără să facă vreo mişcare.

— E o idee bună. Termină de făcut valiza. Dacă au luat hotărârea să te suprime, nu vor renunţa doar pentru atât de puţin. Din acest moment executarea ordinului este doar amânată.

Tânăra femeie suspină.

— Da, ştiu. Poate că n-ar fi trebuit să-i împiedici; acum totul s-ar fi sfârşit.

Hunter dădu din umeri.

— Văzând lucrurile din acest unghi, evident!
— De ce-ai făcut-o? Pe cine cauţi la Washington?
— Pe patron.
Ea suspină din nou.
— Care patron?
El nu luă în seamă întrebarea.
— De ce vor să te suprime?
— Ştii cine sunt? Vreau să spun…
— Da, ştiu, trăiesc alături de tine de cinci zile.
În cameră se aşternu tăcerea.
— Nu eu sunt inamicul tău, zise el în cele din urmă.
Ea lăsă ochii în jos şi pistolul mic din mâna ei căzu pe cuvertura patului. Îşi prinse capul între mâini.
— Asta n-are importanţă, murmură ea. De ce m-ai salvat?
— Nu ştiu. De ce voiau să te omoare?
Ea nu mai opunea nici un fel de rezistenţă. Dădu încet din cap.
— Poate că din cauza unei rivalităţi între bande. Cine ştie?
— Nu cred; fa un efort. De ce-au venit oamenii lui Carlo Spinella să te lichideze?
Ea ezită, apoi lăsă să-i cadă braţele şi ridică ochii spre el.
— Să zicem că mă săturasem de micile manevre.
— Înţeleg.
— Nu mai voiam să cooperez.
— Acum înţeleg, zise Hunter zâmbind. Cine îţi dă ordine în afară de Harmon Keel?
— Nu-l amesteca pe Harmon Keel în povestea asta, zise ea cu o voce ostenită. Nu a mai dat ordine de cincisprezece ani. Nu-şi dă seama de nimic. Îl pregătim, îl îmbrăcăm, îl trimitem la treburile lui şi ne rugăm cerului să-şi găsească uşa când se face seară.
Dar Hunter ştia deja asta.
— Cine e Lupo?
Tăcere.
— Asta înseamnă lup în italiană, continuă el. E un nume de cod, nu-i aşa? Cine e Lupo?
Ea îl rugă să se ducă la naiba; Hunter ignoră această remarcă.
— Cred că ai aflat deja de moartea lui Al 88?
— Al care?
— Ştii foarte bine. A fost îngropat la Boston în urmă cu câteva zile, iar pe piatra lui a fost gravat numele Albert Greene.
Hunter scoase un carneţel negru şi îl răsfoi.
— Carnetul lui personal era plin de numele Lupo, Keel şi Vitale.
— Şi?
— Şi… A murit. Vitale trebuia să moară. Au mai rămas deci Keel şi Lupo. Care dintre ei ar fi avut un interes mai mare ca să te suprime,

doamnă Vitale?

— Poţi să-mi dai o ţigară?

Hunter aprinse o Pali Mall şi i-o întinse. Claudia trase cu sete, suflă fumul şi suspină.

— Cu siguranţă că nu Harmon Keel, zise ea cu o voce resemnată. Are aproape optzeci de ani. Nu mai gândeşte de cel puţin cinci ani.

— Deci tu îi dădeai ordine lui, zise Hunter.

— Nu, i le transmiteam. La început le primeam de la domnul Castiglione… îl cunoşti pe domnul Castiglione?

— L-am executat?

— Exact, zise ea strâmbând uşor din nas. Exact. Ei bine, Castiglione îl conducea pe Keel prin mine. Am început treaba asta după… după…

— Asasinarea soţului tău, zise Hunter.

— Da, recunoscu ea cu o voce abia perceptibilă. Pe urmă… după moartea lui Castiglione, Lupo i-a luat locul.

— Big Guss Riappi trebuia să primească teritoriul lui Castiglione, zise Hunter.

Ea scutură din cap şi trase din ţigară.

— Nu teritoriul politic. Marele Consiliu dă ordine în acest domeniu.

— Prin Lupo?

— Da, prin Lupo.

— Deci, cine e?

— Auzi, eu nu fac parte din Organizaţie. Execut ordinele care mi se dau; n-am de ales.

— Cine e Lupo?

— Încerc să te fac să înţelegi că nu ştiu.

— Eu cred că da.

— Atunci du-te la naiba! Îţi spun că nu l-am văzut niciodată pe tipul ăsta. Ăsta e marele mister. I-am auzit vocea la telefon, probabil printr-o batistă. Atâta tot. Nu l-aş recunoaşte chiar dacă s-ar strecura la mine-n aşternut.

— Ai poftă să mai trăieşti? o întrebă Hunter.

— Ce întrebare, bineînţeles!

— Cum ai de gând să procedezi?

— Nu… nu ştiu. Ce-mi sugerezi?

— Să cooperezi un timp cu mine. Poate că vom găsi ceva ca să scapi din situaţia asta. Definitiv.

— Să cooperez?

El îi zâmbi.

— Să blochezi rotiţele mecanismului.

Ea lăsă ochii în jos.

— OK.

Ea îi întinse ţigara apoi se trânti pe spate, cu braţele încrucişate peste cap. Picioarele ei lungi şi descoperite depăşeau patul, atârnând

pe mochetă. Halatul i se desfăcu dezvăluindu-i farmecele trupului.

Făcu un gest ca să se acopere. Hunter întinse braţul şi încheie halatul.

— Cooperarea are limite, zise el cu o voce răguşită.

— Ce-ai văzut? întrebă ea cu seriozitate.

— O femeie frumoasă, dar…

— O putoare, zise ea încetişor.

Poate că avusese dreptate adineauri.

Încercă să-i spună că nu-l interesau confesiunile.

— Taci, zise ea. Fac pe curva pentru Mafie. Mă travestesc în secretara unui congresman respectat şi seduc alţi bărbaţi din guvern. Îi duc în camere unde îi pun să facă adevărate vitejii amoroase în timp ce sunt filmaţi. Înţelegi?

Evident. Hunter ar fi putut să scrie el însuşi scenariul acestei sordide operaţiuni după ce o urmărise timp de câteva zile pe acea femeie încântătoare.

— Şi ce?

Ea îi zâmbi atunci cu o adevărată prietenie.

— Mulţumesc, zise ea. Vroiam să ştii. Şi…

— Şi ce?

— Şi trebuia să ştii dacă voiai să înţelegi de ce oamenii ăştia m-au atacat în seara asta.

— Continuă.

— Lupo are propriii săi pistolari, dar foloseşte foşti gangsteri locali pentru treburile de rutină. Treaba făcută de mine făcea parte din rutină. Lupo alegea victima şi mi-o indica. Pe urmă eu transmiteam informaţiile mele lui Spinella. Presupun că după aceea el prelua ştafeta, că făcea presiuni, uneori fizice. În felul ăsta Lupo nu e compromis. Iar în privinţa mea…

— Încă o victimă în plus, nu-i aşa?

Ea dădu din cap şi încercă zadarnic să zâmbească.

— Asta se întâmplă în mod normal. Intru în legătură cu ţinta, fac o criză de isterie, insist să mi se protejeze onoarea şi reputaţia cu orice preţ. Asta e picătura care face uneori victima să cedeze. Unii s-ar lăsa mai curând ucişi decât să se supună şantajului. Dar acceptă când cred că protejează o femeie. În orice caz…

— Atunci de ce-au venit oamenii lui Spinella?

— Ajung şi la asta. Operaţiunea asta a început când Lupo a luat locul lui Castiglione. Înainte nu eram folosită decât la o treabă administrativă, contacte, transmiterea unor plicuri, intrigi etc. Dar Lupo s-a aruncat asupra acestui oraş ca un apucat. Mişcarea a căpătat importanţă, Mafia nu se mai mulţumeşte cu câţiva oameni, îi vrea pe toţi. Cei care rezistă, cei mai duri, care nu pot fi nici corupţi, nici terorizaţi, îmi revin de drept mie.

— Câţi?

— Nu ştiu totalul, dar personal m-am ocupat de opt bărbaţi. Până la urmă asta m-a speriat. E normal să vezi manipulare şi intrigi la Washington, asta face parte din sistemul american care se pretează la corupţie. Dar asta! Asta nu e corupţie, e subversiune, e lovitură de stat. Mafia încearcă să controleze întreg guvernul Statelor Unite. Asta m-a revoltat.

Hunter cunoştea proiectele Mafiei, dar confirmarea primită prin gura acelei femei îi dădea fiori reci pe şira spinării.

— Şi atunci ai refuzat să cooperezi, mormăi el.

— Exact. Aveam întâlnire şi în seara asta şi nu m-am putut hotărî să mă mai duc.

— Cine era ţinta?

Tânăra femeie îi spuse un nume care îl făcu să se înfioare.

— Cel de la Casa Albă?

Ea dădu din cap.

— Un lup tânăr din cadrul administraţiei, un viitor candidat la preşedinţie. E hăituit de două săptămâni. Întâlnirea trebuia să aibă loc în seara asta. I-am dat plasă.

Bob şuieră uşurel.

— Când spui că voiau să domine guvernul, ai perfectă dreptate.

Tânăra femeie îşi înclină uşor capul frumos de romană; era foarte atrăgătoare.

— Până unde o să meargă asta? După ce ajung la Casa Albă, ce-ar vrea mai mult?

Hunter se încruntase.

— Eşti singura femeie din această maşinaţie?

— Nu cred. Dar eu atrăgeam vânatul cel mai important, pentru că mă deplasez cu uşurinţă în cercurile cele mai înalte din Washington. Sunt cunoscută datorită postului pe care îl ocup la Harmon Keel. Sunt invitată peste tot. O mulţime de bărbaţi care n-ar risca niciodată o aventură cu o târfa cinstită sunt foarte dispuşi să întreţină o legătură cu o fată ca mine. Neştiuţi de nimeni.

Se ridică şi-şi îndreptă spatele. Continuă:

— Bărbaţii sunt foarte vulnerabili în faţa acestui joc. La ei, călcâiul lui Ahile nu e la călcâi, ci…

— Da, ştiu zise Hunter cu un ton ironic apropiindu-se de fereastră. Totuşi, dacă te gândeşti la ce-au vrut să-ţi facă în seara asta, mi se pare puţin cam exagerat. De ce să suprime unul din atuurile din jocul lor, mai ales dacă n-ai făcut nimic altceva decât să refuzi să te culci cu un bărbat.

— De fapt, la drept vorbind, zise ea cu timiditate, am… Am făcut ceva mai mult. Am mărturisit totul ţintei şi i-am povestit totul despre ceilalţi opt.

— Dumnezeule mare!

Ea îl privi fix zâmbind cu tristeţe.

— A fost o prostie, nu?

Hunter se uită şi el fix la ea.

— E prea puţin spus.

— Oamenii lui Carlo au interceptat dosarele. Urmarea o cunoşti.

— Mda, mormăi el.

— Ce facem acum?

— Plecăm. Repede şi departe. Îmbracă-te, fă-ţi valiza dar n-o încărca prea tare.

Ea se dădu jos din pat, se clătină o clipă apoi începu să se agite în dormitor, luându-şi hainele şi punându-le în valiză.

Apoi îşi scoase halatul şi îşi îmbrăcă lenjeria de corp în timp ce Hunter privea pe fereastră.

Parcarea era chiar dedesubt. Se petrecea ceva.

— Ce-ar fi să-mi pun nişte pantaloni? întrebă tânăra femeie.

— Cum vrei, răspunse el, dar grăbeşte-te. Cred că avem invitaţi.

Tânăra femeie veni repede lângă el şi dădu perdelele la o parte ca să arunce o privire afară. Hunter fu foarte conştient de căldura trupului de femeie care îl atingea uşor. Ea se trase înapoi cu un ţipăt slab.

Jos, cinci bărbaţi coborau dintr-o limuzină. Doi aveau PM-uri şi altul o puşcă cu ţeava retezată.

— Le-ai telefonat? întrebă Hunter.

— Bineînţeles că nu! izbucni ea furioasă.

Avea un ton sincer. Asta era şi mai îngrijorător.

Încă nu se putuse descoperi maşina cu cadavre trasă în faţa reşedinţei particulare a lui Carlo Spinella. Iar tipii din parcare nu erau nişte derbedei din Washington; era vorba de nişte „elemente naţionale”, cele care luptau cu Hunter de multă vreme şi faţă de care Exterminatorul avea cel mai mare respect.

Era clar că nu veneau după Claudia Vitale cu un asemenea arsenal.

Pe de altă parte... Dacă Claudia Vitale nu-i anunţase în cursul absenţei sale, de unde puteau să cunoască prezenţa lui Bob Hunter?

Pentru ce veniseră?

Hunter luă hotărârea să caute mai târziu răspunsul la această întrebare. Apucă valiza şi o trase după el pe femeie aşa cum era, în chiloţi şi sutien, ca să urce pe acoperiş.

Cu puţin noroc, ar fi putut să ajungă departe mai înainte ca noua echipă să aibă timp să invadeze imobilul.

Dar jocurile erau făcute. Executorul primise cărţile şi juca pe o miză mare. Poate că juca existenţa ţării sale.

„Vor toată ţara”, îi spusese tânăra femeie.

La Cosa di tutti cose la Washington.

Ce putea să facă un om singur în faţa acestei maşinaţii diabolice?

Trebuia să poarte o campanie de uzură, să lovească fără încetare la plex ca să-l facă pe adversar să coboare garda, apoi să-i aplice lovitura fatală.

Jocurile erau făcute.

Trebuia să-l găsească pe Lupo şi să-l lichideze.

Spera că va găsi aliaţi la Washington, oameni de suflet gata să-şi rişte viaţa.

Dar mai întâi trebuia să iasă dintr-o situaţie neconfortabilă. Trebuia să părăsească imobilul împreună cu tânăra femeie. Să ocolească cinci oameni înarmaţi.

O prinse pe Claudia Vitale de umeri.

— Ascultă-mă bine, căci nu voi mai avea ocazia să-ţi mai repet. Dacă ratezi un semnal, murim amândoi. Uite ce trebuie să faci. Întâi să pui o rochie pe tine. Pe urmă…

Juca foarte riscant şi miza pe o carte pe care nu o cunoştea. Poate că Claudia Vitale era un joker.

Capitolul II

Fuseseră porecliţi *lupii şi* numele ăsta li se potrivea de minune. Frank Matti, şeful lor, un fost militar din trupele de puşcaşi marini în vârstă de treizeci şi unu de ani, era singurul din cei cinci oameni care făcea parte din Mafie. Matti Luptătorul, un om hărăzit meseriei sale de ucigaş.

Ceilalţi erau angajaţii lui şi răspundeau doar în faţa lui. Fuseseră aleşi pentru maturitatea, eficacitatea şi experienţa lor. Adică erau nişte asasini experimentaţi cu nervi de oţel, cu caziere juridice virgine şi care ar fi fost discreţi în cazul unei arestări.

Toţi erau foşti soldaţi.

Ramon Vasquez *Bandolero* făcuse serviciul militar la Navy, era un om pasionat de maşinile de curse şi de arme şi servea ca şofer şi maestru armurier. Avea douăzeci şi opt de ani.

Billy Stewart (Wild Bill) făcuse războiul în Vietnam ca trăgător de elită. Avea o privire de şoim şi nu se temea să lucreze singur. Dar spre deosebire de Hunter, pierduse orice simţ moral şi trăgea fără discriminare în orice ţintă care i se indica, fără să clipească.

Bob Buckholzer şi Dan Semple veneau din Air Force; se cunoşteau din şcoală şi nu se despărţiseră niciodată. Aceşti foşti soldaţi făcuseră turnee cu sergenţi recrutori pentru a face demonstraţii de luptă corp la corp şi trageri la tir. Amândoi erau nişte matahale, reci şi pline de cruzime.

Lupii acţionau cu o precizie militară; flecare om îşi cunoştea treaba şi raporturile cu ceilalţi membri ai echipei. Vorbele deveneau inutile în timpul unei operaţiuni. Lupii treceau la atac fără zgomot, cu o mare economie de mişcări.

În timpuri normale, lupii ar fi putut să doboare orice om, chiar pe Bob Hunter.

Misiunea la Claudia Vitale trebuia să se deruleze fără probleme. O operaţiune banală. Bandolero Vasquez intră fără zgomot în parcare şi poziţionă limuzina în aşa fel încât să fie pregătită pentru o eventuală plecare în mare grabă.

Cele patru portiere se deschiseră simultan; Vasquez şi Matti coborâră din faţă, ceilalţi trei părăsiră bancheta din spate.

Vasquez avea cu el puşca cu ţeavă retezată, o armă extrem de periculoasă pe care o meşterise singur. Dispăru în umbră, ocupând poziţie pentru apărarea maşinii.

Matti şi Wild Bill aveau pistoale-mitralieră Thompson şi se deplasară de o parte şi de alta a imobilului, în timp ce matahalele pătrunseră în imobil, unul prin faţă şi altul prin spate.

Rutină.

După zece minute, Buckholzer ieşi prin faţă şi făcu semn şoferului să se apropie.

Matti ieşi din umbră şi veni la el pe peron.

— Au fost aici, îl anunţă cu glas scăzut „gorila”. Dar au plecat. Cineva a fost împuşcat în cada gagicii.

Matti îşi trecu nervos mâna prin păr.

— Pe mă-sa! De ce ne-au trimis atât de târziu? Unde e Danny?

— Verifică acoperişul ca să se distreze. Nu era nevoie; sunt deja departe.

— Termină totuşi treaba, îi zise Matti. Te acoperim de jos. Dacă auzim foc de armă, venim în viteză.

„Gorila” se întoarse spre ascensor.

Şeful de echipă îşi reluă poziţia exterioară. Abia se instalase când atenţia îi fu atrasă de un obiect vag care îi ateriză la picioare.

Matti rămase o clipă nemişcat, cu urechea la pândă. Nu auzi nimic, apoi înaintă. Se uită la ochii ficşi ai lui Danny Semple.

Dar „gorila” nu vedea nimic, deşi avea ochii larg deschişi. Nu murise în urma căderii de pe acoperiş; încă mai avea înnodat în jurul gâtului un garou de nailon şi pe faţa lui se putea vedea o expresie de oroare pe care nici moartea şi nici căderea nu o putuseră şterge.

Tipul murise, dar probabil că luptase până în ultima clipă.

Matti se întrebă de câţi oameni fusese nevoie ca să i se vină de hac lui Danny.

Pentru prima dată de multă vreme, şeful lupilor avea un sentiment de îngrijorare. Se deplasă până la colţul clădirii şi îi făcu semn lui Vasquez care se apropie imediat.

— Cineva l-a sugrumat pe Danny şi l-a aruncat de pe acoperiş. Cealaltă „gorilă” e încă înăuntru… poate moartă, habar n-am. Spune-i lui Bill că urcăm după el. Scoate maşina, ne cărăm.

Vasquez dădu din cap, alergă până la Stewart ca să-l anunţe şi apoi se îndreptă spre maşină.

Matti şi Stewart tocmai intraseră în clădire când o femeie ieşi pe intrarea de serviciu. Purta un costum sport şi avea în mână o valiză. Avea capul acoperit cu o eşarfa.

Şoferul nu avu timp să-i vadă faţa, cu atât mai mult cu cât nu era preocupat de asta. Probabil că Wild Bill o întâlnise şi n-ar fi lăsat-o să treacă în caz de pericol.

Femeia urcă într-o maşină apoi conduse până la un colţ din partea din spate a imobilului.

Ceva ateriză lângă maşină în întuneric. O portieră se întredeschise apoi se închise imediat şi maşina demară fără să se fi oprit de tot.

Vasquez ezită un moment, apoi urcă în limuzină şi claxonă.

Matti şi Stewart ţâşniră afară pe uşa de serviciu în clipa următoare

şi şoferul porni să-i ia.

— Ce-i? zise Matti gâfâind.

— A ieşit o femeie, răspunse repede Vasquez. Probabil că Bill s-a întâlnit cu ea aşa că la început nu i-am dat atenţie. Avea o valiză, a urcat într-un Porsche garat în parcare. Apoi în fund, în colţ, un tip a sărit jos de nu ştiu unde. Era gata-gata să nu-l văd. Au plecat în mare viteză.

— N-am văzut-o pe femeie, zise Stewart.

Buck, „gorila”, veni în fugă din partea din faţă a imobilului şi urcă în spate lângă Wild Bill Stewart.

— Un tip a coborât de pe acoperiş în exterior, zise el gâfâind. A urcat într-o maşină-sport! Au plecat spre centru!

Vasquez apăsa furios pe acceleraţie.

— Şi Danny? întrebă el cu o voce încordată.

— Opreşte în faţă, bombăni Matti.

Se opriră atât cât să ridice de jos cadavrul colegului lor pe care îl îndesară în portbagaj, apoi plecară în urma maşinii Porsche.

— Un singur tip? îl întrebă Matti pe Buckholzer de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic extraordinar.

— N-am văzut mai mulţi; de fapt nici măcar nu l-am văzut. Am avut impresia unei umbre care cobora pe partea din spate. Idiotul cred că a coborât pe un burlan! Cinci etaje!

— Trebuie să fi fost mai mulţi, zise Matti. Un singur om n-ar fi putut să-l scoată din joc pe Danny.

— În privinţa asta nu ştiu ce să zic, răspunse şoferul cu un ton gânditor. Am văzut doar o umbră, că şi Buck. Dar nu era decât un singur tip. Dacă era un tip.

— Ce vrei să spui? întrebă şeful.

Toţi lupii respectau instinctul lui Bandolero.

Vasquez nu răspunse înainte de a fi accelerat la maxim, după ce reperase în depărtare stopurile maşinii urmărite.

— Bineînţeles, cred că era un bărbat. Şi cred că purta haine negre, complet negre... De parcă ar fi vrut să nu fie văzut noaptea. Am văzut ce i-a făcut lui Danny. Cred...

— Da?... zise Matti de parcă ar fi cunoscut deja răspunsul.

— Hunter! exclamă Buckholzer.

— La asta mă gândeam şi eu, zise Vasquez.

— Aiurea! spuse Stewart. Hunter e la Boston.

— Era, bombăni şeful. Nimeni nu l-a mai văzut de o săptămână.

— Doar în seara asta, mormăi Vasquez.

— Să nu pierzi maşina asta! ordonă Matti.

— Nu e nici un risc. Ţi-am spus că era un Porsche. Stopurile sunt inconfundabile.

— Îl vreau, zise cu răceală Buckholzer. Am dreptul ăsta. Îl vreau!

— Nu te prosti, Buck, îi zise Matti. Toţi ţineam mult la Danny, dar cunoşti regulile vendetei.

— Da, dar tot al meu e, insistă „gorila”.

— Femeia, zise Vasquez, întrerupându-i ca să evite o neînţelegere, nu cumva e şi ea din Boston?

— Ba da, mormăi Matti. Soţul ei lucra cu o Familie din Boston când a fost omorât.

— Nu e vorba de Smiling Jack Vitale? întrebă Stewart.

— Chiar el, răspunse şeful.

— Deci asta e, zise Vasquez.

Mârâi văzând stopurile virând în diagonală.

— OK, au luat-o pe Virginia Avenue. Uitaţi, o să le tai calea la pasaj.

Băgă maşina într-un viraj strâns la intersecţia următoare apoi intră pe o străduţă paralelă cu strada principală pe care se deplasa maşina fugarilor.

— Nu fă prea tare pe şmecherul, îi zise Matti. Ai putea să-i pierzi.

Omul de la volan nu luă în seamă acest comentariu şi îşi reluă firul gândului.

— Legătura e Hunter. Femeia vine de la Boston şi la Boston a fost văzut Hunter ultima oară. I-a aflat acolo numele. El e, sunt sigur de asta, îl simt pe ticălosul ăsta. El e.

— Nu ştiu dacă trebuie să râd sau să plâng, zise cu un ton ironic Wild Bill Stewart.

— E posibil să le facem pe amândouă până la sfârşitul nopţii, îi răspunse Matti cu o voce sinistră.

— Voi puteţi să plângeţi, replică Buckholzer. Eu o să mă ocup de râs.

— Ai grijă, îi zise şeful cu o voce ameninţătoare. Nu e momentul să-ţi pierzi capul cedând la coarda sensibilă.

— Îl vreau, Frank, răspunse Buckholzer.

Vocea lui era mai supusă dar tot intransigentă.

— Nu încerca să mă opreşti. Vreau să-i iau gâtu’!

Vasquez interveni încă o dată ca să calmeze spiritele.

— Şi misiunea? Ce facem cu oamenii lui Spinella?

— Buck mi-a spus că cineva a fost mierlit acolo sus, mormăi Matti. Probabil că i-a masacrat în baia gagicii. A fost mai iute decât noi.

Wild Bill Stewart râse uşurel.

— Atunci îi datorăm un serviciu.

— Gagica probabil că simte la fel, comentă Matti.

— Terminaţi cu prostiile, zise Buckholzer cu o voce serioasă. Să hotărâm cât avem încă timp. Eu vreau capul lui.

Matti şi Vasquez se uitară unul la altul. Matti oftă şi căută un punct de sprijin în timp ce maşina lua alt viraj strâns.

— OK, Buck, zise el cedând. Îţi lăsăm capul lui.

— Să vezi numai ce-o să fac cu el! răspunse Buckholzer.

După un moment de tăcere. Vasquez zise cu o voce încordată.

— Bun, i-am prins. Sunt gata.

— Striveşte-i de Capitoliu! ordonă Matti.

— Dă-mi ordin şi trec prin el!

Matti scoase ţeava pistolului-mitralieră pe geamul lăsat.

— Mai apropie-te câţiva metri, zise el.

— Nu uita că e al meu, zise „gorila” care începuse să respire sacadat anticipând marea plăcere. Doar încetineşte-le înaintarea.

— OK, OK, mormăi Matti. Dar ai face bine să nu te înşeli, amice.

— Uită-te la mine să vezi cum fac, îl îndemnă Buckholzer. Şi uită-te să vezi ce-o să fac cu capul lui.

Frank Matti nu se îndoia de ce era în stare să facă Buck în luptă. Totuşi... Hunter nu era o ţintă obişnuită, lichidarea lui nu avea să fie uşoară.

Cele două maşini se deplasau împreună la o distanţă de mai puţin de cinci metri.

— Apropie-te, fir-ar să fie! răcni Matti. Depăşeşte-i!

Capitolul III

Claudia Vitale remarcase maşina imediat ce părăsise parcarea. Bărbatul cu faţa încruntată de lângă ea o remarcase şi el. Îi zise:

— Frumoasă stratagemă, dar am ratat-o. Vin după noi.

Circulaţia era aproape inexistentă. Între ei şi limuzină erau doar trei maşini.

— E o maşinuţă bună, murmură Claudia cu o voce încordată. Cred că ne putem distanţa.

— Nici vorbă, răspunse Hunter. Nu e cazul să ne mai punem în cap şi poliţia. I-ai recunoscut?

Ea dădu din cap.

— Am auzit de o echipă de ucigaşi de elită care n-ar depinde decât de Lupo. Sunt cinci.

— Acum au rămas doar patru, mormăi el.

— Ai?…

— Unul dintre ei m-a descoperit, răspunse Hunter cu o voce plină de răceală.

Claudia se înfioră auzindu-i vocea. Nu mai cunoscuse niciodată un bărbat ca el, deşi cunoscuse destui bărbaţi.

— Ce vom face? întrebă ea domol.

— Mergem mai departe, răspunse liniştit Hunter. Până în momentul în care vom lua hotărârea să ne lăsăm prinşi din urmă.

— Chiar vrei să-i înfrunţi?

— N-am de ales. Dacă tipii ăştia te urmăresc, n-ai să mai scapi de ei.

Ea supraveghea tot timpul apropierea limuzinei în oglinda retrovizoare.

— Se apropie.

— Virează la sud-vest pe Virginia Avenue, zise Hunter. Apoi spre est pe Constitution. Găseşte-mi o zonă potrivită pentru o înfruntare.

— Cum?

— Un parc, un loc degajat unde să nu mai fie şi alte persoane.

La acea oră era uşor de găsit. Vină pe Virginia Avenue, zări cu spaimă farurile limuzinei în urma ei, apoi vină încă o dată ca să părăsească drumul principal.

— Bun, au înţeles! zise Hunter. Opreşte!

Ea atinse pedala frânei şi se apropie de trotuar fără comentarii.

— Culcă-te pe podea şi nu mai mişca, comandă el.

Evenimentele o depăşeau. Era un fel de joc cu reguli complexe şi nu se pricepea deloc la el, aşa că se mulţumi să-l lase pe expert.

Hunter trecu la volan, demară rapid şi porni pe Virginia. Avenue. Se

aplecă în faţă, luă de sub scaun un pistol enorm argintiu şi îl puse pe genunchi.

— Ascultă-mă cu atenţie, zise el. La semnalul meu, sari. Cazi în patru labe şi alergi fără să mai întorci capul înapoi. Rămâi deoparte până vin să te caut. Ne-am înţeles?

Claudia înţelegea. Şi mai înţelegea că acel războinic străin avea să-şi rişte viaţa ca s-o protejeze pe ea în timp ce ea se considera nedemnă de asta.

Dar nu puteai refuza un ajutor providenţial. Claudia Vitale acceptase fără ezitare protecţia lui Bob Hunter care ar fi putut să fie duşmanul ei cel mai rău.

— Noroc, zise ea de pe podea.

Şi era foarte sinceră.

Maşina urmărită se comporta infinit mai bine în marea curbă de la Capitol Hill decât marea limuzină; Vasquez se străduia din răsputeri ca să stăpânească volanul şi să se apropie de fugar. Ca să facă operaţiunea mai delicată, mica maşină-sport se lipise de interiorul curbei, iar şoferul lupilor trebuia să lupte cu forţa centrifugă în exterior.

În preajmă nu era absolut nimeni iar drumul era la fel de bun ca pista de la Indianapolis.

În timp ce ambele vehicule intrau în linie dreaptă şi urmau să treacă prin faţa marii clădiri albe, Matti strigă:

— Apropie-mă, fir-ar să fie!

— Ţine-te bine, zise cel de la volan apăsând brusc pe pedala acceleraţiei.

În acelaşi moment, maşina Porsche devie spre exterior tăindu-le drumul.

— Atenţie! strigă Matti.

Dar Vasquez reacţionase deja, deviind şi el vehiculul pe care îl conducea.

Îşi dădu seama că ticălosul de la volanul maşinii din faţă cunoştea şi el câte ceva despre pilotarea maşinilor de curse. Prevăzuse totul şi îi manipulase ca pe nişte copii. Maşina Porsche găsi imediat direcţia, dar era prea târziu ca să facă şi el la fel.

Urcară pe trotuar şi zburară în gol. Şoferul era convins că pierduse controlul vehiculului şi se pregătea pentru o rostogolire; dar maşina mare îşi continuă cursa spre copacii aliniaţi din parc..

Vasquez se va întreba până în ultima zi cum de reuşise să evite acei copaci. Limuzina lovi câţiva lateral. În timp ce Vasquez se lupta cu volanul şi cu frânele, Matti înjura de mama focului iar cei din spate ţipau de spaimă.

Dar imediat ce limuzina se opri, lucrurile deveniră mai grave.

Maşina Porsche întorsese deja, se apropiase şi garase.

Vasquez văzu ţâşnind din maşina urmărită un bărbat înalt îmbrăcat în negru care, cu pistoalele în mână, se apropia de limuzină.

Matti, care reuşise să deschidă portiera, se străduia să iasă trăgând o lungă rafală la întâmplare.

Vasquez deschise şi el portiera cu o lovitură de picior şi se lăsă să cadă pe iarbă trăgând puşca după el.

„Haide, Buck! îşi zise el. Îi voiai capul? Ia-i-l! Ce mai aştepţi?”

Auzi o detunătură înspăimântătoare, riposta la pistolul-mitralieră a lui Matti. Şi alta şi alta. Vasquez chiar auzi zgomotul glonţului care îl nimeri pe Matti. Pistolul-mitralieră căzu greoi pe capota maşinii apoi se rostogoli pe pământ. Matti se prăbuşi de cealaltă parte, cu mâinile crispate pe burtă, răcnind strident.

Pistolul enorm trăgea ritmic acum şi gloanţele loveau caroseria limuzinei ca nişte ghiulele de tun.

Wild Bill Stewart sări din maşină în partea şoferului. Ridică pistolul-mitralieră, se adăposti în spatele maşinii şi începu să tragă.

Buckholzer ieşi pe cealaltă parte, cu gâtul plin de sânge şi mâinile goale.

Vasquez se ridică pe un genunchi, cei doi trăgători de elită se uitară o clipă unul la celălalt, încremeniţi, apoi un ultim glonţ făcu să explodeze capul lui Buck. Un nor roşiatic căzu peste şofer.

Vasquez avu brusc o senzaţie de vomă, dar se depărtă în patru labe la auzul pistolului-mitralieră a lui Stewart şi al pistolului lui Hunter. În sfârşit, pistolul-mitralieră amuţi.

Aruncă o ultimă privire peste umăr, se ridică şi o luă la fugă. Părăsea o scenă de care avea să-şi amintească toată viaţa.

Tipul în negru – Hunter, asta era sigur – stătea nemişcat cu amândouă armele în mână. Limuzina neagră avea tabla burduşită de gloanţe. Buck, Wild Bill şi Matti fuseseră transformaţi în cadavre respingătoare, ciopârţite. Domul luminat al Capitoliului în fundalul care arunca o lumină macabră în jur. Poliţiştii de la Capitoliu care ieşeau din clădire şi coborau treptele.

Lui Bandolero Vasquez nu-i era deloc ruşine că-şi luase picioarele la spinare.

Hunter era un pericol în stare pură şi acum se afla la Washington.

Lucrul cel mai important era să-l anunţe pe Lupo. Dar cum să dea de un om a cărui prezenţă devenea la fel de rară ca cea a unui ţânţar în Alaska?

Totuşi trebuia să-l anunţe într-un fel. Hunter obişnuia să cadă tot în picioare indiferent ce-i opuneai, ştia să scape din toate situaţiile.

Evident, trebuia neapărat să-l anunţe pe Lupo. Dar lupta se transforma; un tigru venise să-i atace pe lupi în vizuina lor.

Cu toate astea, Vasquez zâmbi. Ce măcel! Câtă precizie!

Dar Hunter făcuse o greşeală atacându-l pe Lupo; îşi semnase propria condamnare la moarte. Asta era sigur.

Nimeni nu se opusese vreodată lui Lupo fără să fi dispărut din această viaţă.

Bob Hunter nu va avea mai mult noroc ca ceilalţi. Se putea considera deja un om mort.

Capitolul IV

Hunter nu venise la Washington ca să facă pe cavalerul însoţitor şi nici ca să angajeze lupte cu echipe de ucigaşi. Dar uneori, atunci când se afla într-o situaţie spinoasă, reacţiona aşa cum făcuse în cazul Claudiei Vitale.

Descoperise numele Claudiei răsfoind paginile carnetului personal al lui Al 88, guvernatorul criminal de la Boston căruia îi făcuse de petrecanie cu câteva zile mai înainte. Înţelesese că în capitală se urzeau intrigi infame.

Harold Brognola reuşise să demonstreze pe un computer central că Mafia proiecta o lovitură de stat perfidă. Brognola, un „prieten" al lui Hunter de la Departamentul de Justiţie se folosea de toate informaţiile pe care acesta din urmă reuşea să i le transmită.

Brognola, uneori aliatul involuntar al lui Hunter, fusese cuprins de oroare aflând că Organizaţia reuşise să controleze Congresul, sistemul judiciar federal şi unele departamente ale Administraţiei. Ba existau motive să fie bănuite chiar şi unele persoane din Departamentul de Justiţie, iar Brognola nu mai avea încredere în superiorii lui. Chiar îi sugerase lui Hunter să facă un tur la Washington. Neoficial!

Hunter era căutat de FBI şi poliţiile câtorva state şi ale câtorva ţări străine.

Relaţiile sale cu Brognola urmaseră un curs neregulat, într-o vreme Harold Brognola încercase să obţină „legalizarea" lui Hunter, văzând în acesta o armă eficace împotriva Mafiei.

Hunter respinsese acest „permis de vânătoare" care i se propunea.

Era hotărât să-şi conducă bătălia în deplină libertate şi se resemnase să accepte judecata din urmă şi definitivă de pe lumea cealaltă.

O dată cu trecerea timpului, războiul lui Hunter luase o anvergură atât de mare încât guvernul îi dăduse drept sarcină lui Brognola să organizeze o contraofensivă împotriva lui Hunter. Astfel Brognola fusese gata să provoace moartea Exterminatorului la Las Vegas.

După acest episod, Brognola i-a spus lui Leo Turrin şi el aliat cu Hunter, că n-ar fi putut să-l ucidă cu sânge rece.

În mod ciudat şi în ciuda întâlnirilor numeroase cu forţele de poliţie, Hunter nu trăsese niciodată într-un poliţist. De aceea scria cu regularitate în jurnalul său ceea ce gândea în această privinţă. La Pittsfield, la început, a scris: „Poliţiştii îşi fac treaba lor. Nu mă pot împotrivi, îi voi evita". Mai târziu, la Los Angeles: „Nu sunt mai presus de lege. Singura speranţă pentru omenire ar fi justiţia prin intermediul

legalităţii, dar nu pot să renunţ la o luptă pentru acest ideal. Ocolesc legea pentru a atinge un scop iluzoriu dar încă îi respect raţiunea. În realitate suntem aliaţi". Traversând Arizona, a anulat o operaţiune şi a explicat: „Exact la timp. Leo m-a prevenit că un federal infiltrase grupul. Nu am nici o posibilitate ca să-l anunţ. Misiune anulată". La San Francisco: „Poliţiştii sunt şi soldaţii ordinii". În fine, în Manhattan: „Mă agăţ cu furie de viaţă, recunosc. Dar îmi spun mereu că poate într-o zi va trebui să accept ca moartea să-mi vină din partea poliţiştilor. Fără să ripostez".

Hunter se deplasa pe un fel de frânghie: într-o parte era legea şi în cealaltă parte era ilegalitatea; fiecare tabără constituia o prăpastie mortală.

Un mare număr de poliţişti îl respecta pe Hunter, dar alţii nu reuşeau să uite în faţa lui care le este datoria. Unii vedeau în el un războinic sângeros, o ameninţare pentru societate. Alţii contau pe el ca să dobândească renume.

În definitiv, lumea lui Hunter era o junglă, iar el luase hotărârea să meargă pe drumul lui singur, împins de incredibilul său instinct de supravieţuire.

Chiar şi discuţiile cu Leo Turrin, poliţistul din Pittsfield care era singurul său prieten adevărat, aveau loc cu nenumărate măsuri de precauţie. Căci oricine se putea dovedi brusc că e duşmanul lui. Precum marile feline din junglă, Hunter nu avea deplină încredere în oricine şi se uita cu mare suspiciune la toţi cei care se ofereau să-i vină în ajutor.

Astfel, Exterminatorul nu venise la Washington invitat de guvern după cum spuneau unii, nici atras de sugestiile lui Brognola, indiferent ce-ar fi putut să creadă acesta. Hunter hotărâse să facă un tur la Washington cu mult înainte de a fi auzit de bănuielile lui Brognola faţă de unele persoane de la niveluri înalte ale guvernului.

Pe străzile capitalei Statelor Unite plana un miros de putreziciune; totul sugera că se pregătea o mare lovitură.

Puţin după bătălia de la Capitol Hill, Hunter se întoarse spre Claudia Vitale.

— Nu te scuza pentru rolul pe care l-ai jucat. Nu ţi-am salvat viaţa din galanterie, ci din interes. Am venit ca să sabotez proiectele Marelui Consiliu şi sunt gata să fac orice ca să reuşesc. Dacă vrei să-mi mulţumeşti, atunci spune-mi tot ce ştii. Dacă nu, adio şi du-te la naiba. N-am nici chef şi nici timp să flirtez, am o treabă de făcut...

Claudia, care luase deja o hotărâre, îi dezvălui tot ce ştia timp de aproape o jumătate de oră. Exterminatorul ajunsese într-adevăr la momentul potrivit.

— Profită de vechiul sistem de intrigi, adăugă tânăra femeie. Dar merg mai departe. Ameninţă, şantajează, violentează congresmanii,

funcţionarii, membrii birourilor administrative. Se străduiesc să refacă legile naţionale şi-şi dau toată osteneala ca nimeni de la Capitol Hill să nu-şi dea seama de asta. Proiectele de legi sunt făcute în aşa fel încât să favorizeze interesele criminale, interese care cuprind toate domeniile. Specialiştii în drept ai Organizaţiei pun la punct proiecte noi care sunt imediat propuse de oameni importanţi aflaţi în funcţii şi controlaţi de Mafie. Se debarasează de cei pe care nu-i pot nici cumpăra, nici intimida. Le pot distruge reputaţia, cariera sau îi pot mutila. Şi nu se dau în lături s-o facă. Asta m-a revoltat. Plicurile pe care le plasam nu conţineau bani, ci fotografii compromiţătoare sau ameninţări. N-am mai făcut plăţi de la venirea lui Lupo. Nu vede necesitatea de a cumpăra ceea ce are deja.

Da, Hunter avea de muncă. Nu-l cunoştea pe inamic în ansamblu, dar ştia cum reacţionează acest inamic şi în ce scop.

Acum era rândul lui Hunter să intre în joc.

Trebuia să blocheze o lovitură de stat. A complota pentru a lua puterea în Statele Unite ar fi putut să pară ridicol, dar Hunter învăţase de multă vreme că Mafia nu întreprindea acţiuni inutile. Dacă oamenii Mafiei hotărâseră că era posibil să plaseze guvernul sub conducerea lor, asta însemna că aveau mari şanse de reuşită.

Hunter voia să-i demaşte pe oamenii corupţi, să-i suprime. Dar voia să-i protejeze, să-i ajute pe cei care fuseseră atraşi fără voia lor în vârtejul Mafiei.

Hunter voia să alunge Mafia din Washington.

Putea un singur om să reuşească?

Da, cu siguranţă. Dacă era pregătit să facă să curgă sânge fără ezitări, fără remuşcări. Da, dacă avea energia şi voinţa să facă asta.

Bob Hunter deţinea toate aceste calităţi.

Capitolul V

Bob Hunter continua să-şi ţină la zi jurnalul intim. La 18 aprilie scrisese:

„Uneori regret că n-am avut ocazia să primesc o educaţie completă. Aş vrea să scriu ce simt, impresiile mele; e o treabă delicată pentru un om care şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă luptând.

Dar vreau să explic aici – poate că e ultima şansă pe care o voi avea de-a face asta – de ce viaţa mea a urmat acest drum.

Încerc să mă conving că nu-mi pasă că sunt numit asasin şi nebun furios. Nici un om nu se bucură când societatea îl respinge în bloc, îl consideră inamic public. Dar cel mai mult mă preocupă faptul că s-ar părea că sunt considerat mai periculos decât cei cu care lupt.

Nu voiam cu adevărat să lupt împotriva Mafiei. Mi-am băgat un deget şi am fost înghiţit de mecanism. Odată ajuns în angrenaj, trebuie să mergi până la capăt, pentru că nu mai ai de ales. Mi-ar fi imposibil să fug de Mafie, căci ar ieşi mai puternică din această experienţă. Asta ar şterge toate eforturile pe care le-am făcut împotriva ei. Situaţia ar deveni mai rea ca la început.

Nu aveam chef deloc să trec pe la Washington. Instinctul îmi dicta să ocolesc acest oraş, să mă odihnesc puţin sau să pun la cale o operaţiune într-o regiune mai vulnerabilă.

Dar nu m-am putut opri să nu vin să arunc o privire. N-am creat eu această situaţie; ea exista deja. Nu mai pot să plec căci miza e prea mare.

Am impresia că toată existenţa mea a fost doar o pregătire pentru încercarea care va veni; mi se pare că voi muri aici. Poate că ăsta e destinul meu. Fie! Totdeauna am fost conştient că va trebui eventual să mor, dar turbez de necaz la gândul că asta s-ar putea întâmpla în momentul crucial. De aceea nu cred că Mafia mă va ucide, ci că această sarcină şi-o vor lua poliţiştii. Cred că de aici se va trage o concluzie eronată. A fost lichidat Bob Hunter. Mare scofală! Şi vor fi uitaţi antropofagii care dau târcoale în jur, care aşteaptă acest moment ca să reia măcelul.

Nu sunt politician şi nu fac politică atunci când spun că acest război este urmarea celui din Vietnam. N-am avut niciodată impresia că mă bat împotriva comunismului sau pentru un ideal politic. Am luptat cum am putut mai bine pentru că simţeam nevoia să lupt. Auzeam chemarea luptei. M-am angajat personal ca şi în războiul meu actual.

Era un război de principiu.

Nu puteam să fac nimic în cazul Vietnamului, era absurd, inutil. Dar aici, la mine acasă, mă aflu în faţa unor probleme în privinţa cărora pot să fac ceva.

Dar mi-e teamă de rezultatul bătăliei de la Washington.

În urmă cu zece ani, nu mi-aş fi făcut atâtea griji. Ţara noastră era atunci foarte diferită. Ceea ce mă sperie cel mai tare este faptul că-mi dau seama că naţiunea mea îşi pierde curajul. Toată lumea proclamă voinţa de a-şi urmări interesele, dorinţa de a trăi în pace şi iubire. Nu-i blamez şi mie mi-ar plăcea să scap de iadul pe care îl trăiesc zilnic. Dar pacea şi liniştea se câştigă cu un preţ mare. Trebuie să găseşti pe cineva care să achite nota de plată.

Nu-mi fac iluzii, nu sunt omul care plăteşte pentru alţii; nici măcar nu sunt sigur că am dreptate. Dar n-aş putea să fac altfel, căci nu mai ştiu să fac deosebirea între moralitate şi imoralitate. Fac ceea ce cred că trebuie să fac, puţin îmi pasă dacă lumea nu înţelege. Ştiu că într-o zi Organizaţia va trece peste trupul meu ca un buldozer, lupta se va sfârşi şi publicul va uita numele meu. Cu atât mai bine, căci nu umblu după glorie.

Dar cineva trebuie să riposteze Mafiei. Ceea ce fac eu în măsura posibilului. Pentru asta am venit la Washington, pentru asta mi-e atât de frică că voi sfârşi aici. Încă nu mi-am terminat treaba, mai e de făcut esenţialul. Poliţiştii nu sunt în stare de asta, căci publicul nu-i susţine; publicul e indignat de războiul din Vietnam.

Totuşi Organizaţia va ucide publicul, antropofagii îl vor înghiţi crud!”

Capitolul VI

Dacă Carlo Spinella era *caporegime,* asta se datora faptului că patronul lui, Gus Riappi, fusese numit *capo* şi trebuia să preia teritoriile lui Amesto Castiglione, pe care Hunter îl suprimase la Londra.

După informaţiile culese de Spinella, *Commissione* se mulţumise cu Riappi în lipsa altui concurent; Hunter îl mai suprimase şi pe Tony Lavagni, *caporegime* al răposatului Castiglione.

Dintotdeauna, Spinella fusese un mic gangster de cartier care lucrase pentru Gus Riappi; nu se pricepea la administraţie, nu ştia nimic despre guvern. Se ocupa de o reţea de call-giris, de o loterie, de jocuri mecanice, de droguri şi de o combinaţie cu bookmakeri. Era proprietarul a două baruri, al unei săli de biliard şi al unei societăţi imobiliare care deţinea multe imobile vechi în ghetoul negrilor.

Echipa lui era foarte redusă. Zece pistolari îi guvernau pe negri şi patru gărzi de corp ocupau împreună cu el reşedinţa particulară. Hunter suprimase trei oameni din paisprezece.

De la moartea lui Quick Tony Lavagni şi ridicarea în rang a lui Gus Riappi, Spinella avusese presentimentul unui viitor aurit ca patron al districtului Columbia, dar nimic nu se petrecuse cum fusese prevăzut.

Big Gus fusese confirmat în funcţiile sale de bătrânii din *Commissione,* recuperase întreg imperiul deţinut de Castiglione, dar nu renunţase la controlul asupra teritoriului din Washington.

Nu era drept, Spinella merita acest teritoriu, era dreptul lui. I se întâmpla să se trezească noaptea, cu stomacul crispat. Era chinuit de ciudă şi se purta rău cu oamenii lui.

Dar vina nu era în întregime a lui Riappi. Lupo avea şi el o mare parte din vină.

Pe toţi dracii, cât îl mai ura Spinella pe ăsta!

Lupo făcea parte din noul val, acei tinerei care ştiau să vorbească, care primiseră o educaţie universitară, care nu petrecuseră nici o zi în stradă, care nu ştiau ce însemna să câştigi un teritoriu cu şuturi în fund.

Naţionalii.

Carlo îi detesta pe naţionali.

Dar făceau parte din noul val. Nimeni nu putea să li se opună, nici măcar Big Gus Riappi. Bătrânii din *Commissione,* da. Dar ei creaseră noul val, îl controlau, puţin le păsa de Lupo.

Mucoşii ăştia bine crescuţi!

Big Gus îl detesta pe Lupo la fel de mult ca şi Spinella. Şi avea de ce.

Bătrânii decretaseră că Washington-ul va fi un oraş deschis, dar nu luaseră această hotărâre decât pentru a-l trimite acolo pe Lupo. Era anexarea ilegală a unui teritoriu.

Nimeni nu avea dreptul să se atingă de Lupo, nici Big Gus şi cu atât mai puţin Spinella.

Ticălosul ăla mic îşi primise licenţa chiar de la *Commissione* care îi transmisese lui Riappi să coopereze.

Dacă Lupo spunea că trebuia să oprească totul pentru câteva zile, totul se oprea, căci Lupo se ocupa de o treabă delicată. Între timp, se pierdeau bani. Banii pierduţi nu se mai puteau recupera, erau ca un glonţ pe care nu-l trăgeai, erau pierduţi pentru totdeauna.

Dacă Lupo cerea o echipă de ucigaşi, trebuia să i-o trimiţi; treaba delicată se cam împuţise şi avea nevoie de puţină brutalitate. Dar cine-i plătea pe ucigaşi, cine trebuia să le asigure protecţia, cine trebuia să se ocupe de poliţai dacă lovitura era ratată? Lupo? Bineînţeles că nu!

Totuşi domina întreg Districtul.

Mda, Carlo îl ura!

Big Gus probabil că îl ura şi mai mult. El avea şi mai mult de pierdut.

Oare care dintre ei avea mai multe motive să-l urască?

— Exact cum ţi-am spus, Gus, repetă Spinella care ţinea receptorul cu o mână crispată. Toţi trei. Horse, Tommy şi Chick... în maşina din faţa casei. Ţepeni! Sunt sigur că e vorba de echipa aia de lupi. Nici măcar nu au avut delicateţea s-o parcheze în altă parte, i-a adus în faţa casei mele. Fără să sune la uşă sau să telefoneze. Au fost descoperiţi de poliţai. Ce-o să le spun curcanilor?

— Tipii tăi au acte de identitate, nu? mormăi Riappi.

— Mda, dar sunt morţi. Trebuie să le spun ceva poliţiştilor.

Riappi suspină.

— Nu le spui nimic, Carlo. Pentru că nu ştii nimic. Simplu ca bonjur! Morţii aveau grijă de imobilele tale.

Probabil că-şi făcuseră duşmani, asta e! Sunt victimele unei răzbunări a negrilor. Ştii povestea.

După o tăcere încordată, Spinella îi zise:

— De fapt nu asta mă jenează, Gus. Nu-i putem permite să ne facă asta. Oamenii noştri ne vor dispreţui.

— E vina ta, Carlo, răspunse Riappi cu o voce conciliantă. Nu-mi place să-ţi spun asta, dar e adevărat. Ai făcut o prostie, ai greşit. Afacerea asta te depăşeşte, *paisano.* Am fi fost toţi în rahat dacă oamenii tăi ar fi reuşit. Acum Lupo şi cu mine controlăm situaţia. Tu nu o controlezi, Carlo. E păcat că oamenii tăi au fost nevoiţi să plătească atât de scump, dar asta e situaţia. Când faci o tâmpenie atât de gravă cum ai făcut tu...

— Ştiu, ştiu, zise Spinella cu o voce neliniştită. Dar spun că Lupo ar fi trebuit să ne spună marele lui secret. Bine, OK. Dacă aşa zici tu, o las baltă, dar n-ar fi trebuit să-mi parcheze oamenii în faţa casei. E ca un fel de ameninţare personală, Gus. S-ar crede totuşi că sunt mai presus de acest gen de lucruri, ştii foarte bine asta.

— Da, ştiu. Auzi, stai blând. Mai devreme sau mai târziu, Lupo va face o tâmpenie. Deocamdată el e patronul, dar îşi face duşmani în toate părţile. Când va veni momentul, nu-l vom lăsa să scape prea uşor.

— Nu era nevoie să-i ucidă, Gus.

— Poate că nu, depinde. Îţi cunoşti oamenii mai bine decât mine. Ce crezi?

Spinella mârâi nehotărât.

— E posibil, într-adevăr. Dar nici o gagică din lume nu face cât aceşti trei oameni ai mei.

— Asta face! Nu uita şi las-o baltă, îi ordonă cu o voce blândă Riappi.

— Nu voi uita, dar n-am să las nimic baltă.

— Las-o baltă, Carlo. Deocamdată.

— Bine, OK.

— Spune-le poliţailor ce ţi-am zis. Şi nu-ţi face griji, mă voi ocupa imediat de asta.

— Cu atât mai bine.

— Fără veghe funebră. Marea tăcere! Şi nu bate toba la toată lumea cum au murit!

— Nu, bineînţeles.

Riappi închise şi Spinella puse încet receptorul în furcă uitându-se fix la el ca la ceva lipicios şi josnic.

Pe cine detesta mai mult acum? Pe Lupo sau pe josnicul Riappi?

Se dădu jos din pat, îmbrăcă un halat de casă din mătase şi intră în sala gărzilor, încăpere unde se aflau în mod normal gărzile lui de corp.

Rocky Lucindo, cel care îi adusese la cunoştinţă vestea proastă, se afla singur în încăpere. Stătea lângă fereastră şi urmărea ce se petrecea dedesubt în stradă.

Jos erau două ambulanţe, două maşini de patrulare ale poliţiei şi altele fără însemne pe portiere. Fotografii se agitau, flash-urile se declanşau când spre Pontiac, când spre reşedinţa particulară. Strada era închisă, agenţii încercau să împrăştie o mulţime de gură-cască. Tipi în pijama, femei cu bigudiurile în păr se strânseseră pe trotuar. Soarele încă nu se ridicase la orizont.

Lucindo era şeful gărzilor. Era un soldat care-şi petrecuse viaţa alături de Spinella. Era prietenul său, singurul om în care Carlo avea deplină încredere.

— Jos e un adevărat bâlci, murmură garda de corp. De ce-or fi

vrând toţi să vadă chestia asta?

— Pentru că le întăreşte moralul, ei fiind în viaţă, răspunse ironic Spinella.

Se depărtă de fereastră văzând fulgerele flash-urilor.

— Cât e ceasul?

— Cam cinci. Ce-a spus Gus?

— Mereu acelaşi lucru. Las-o baltă.

Caporegime se încruntă şi adăugă:

— Şi mie îmi vine să dau drumul cuiva de la etajul opt!

— E de ajuns să spui o vorbă, răspunse cu seriozitate Lucindo.

— Nu, vom face ce spune Gus. El e şeful. Unde e Fred? Lucindo arătă spre fereastră cu o mişcare a capului.

— Afară cu Ripper. Se prefac că sunt nişte cetăţeni oarecare. Ripper a ieşit primul. Spune că băieţii sunt într-o stare lamentabilă, li s-a tras în cap.

Spinella se înfioră şi se îndreptă spre bar. Luă o ceaşcă de cafea, aprinse televizorul şi se instală într-un fotoliu. Ecranul pârâi.

— E chiar atât de devreme? bombăni el.

— Ţi-am spus, e cinci. Încearcă pe canalul ăla independent…

Cineva deschise uşa şi băgă capul în încăpere.

— Un poliţai în civil vrea să intre, anunţă el. Zice că, aşa, de formă…

— Spune-i că nimeni n-a văzut nimic, zise Lucindo.

— OK, dar vrea să vorbească cu domnul Spinella.

— Spune-i că domnul Spinella nu poate să primească acum vizitatori. Le va telefona când se va simţi mai bine. Ce e asta, poliţiştii nu mai au nici un respect?

Omul de la uşă schiţă un zâmbet şi închise uşa.

Şeful gărzilor de corp se apropie de patronul său.

— Ce le spunem, Carlo? Va trebui să le spunem ceva.

— Negrii au făcut treaba asta.

— OK. Un răspuns la fel de bun ca oricare altul.

— Evident. Idioţii ăştia nu vor niciodată să plătească chiria şi ne-au masacrat oamenii care strâng banii. Jefuindu-i, desigur. După care i-au pus aici în faţă ca să se distreze.

— Da, un răspuns la fel ca oricare altul, repetă Lucindo.

Uşa se deschise din nou şi omul de adineauri băgă iar capul în cameră. Nu mai zâmbea.

— Poliţistul are un mandat, zise el.

Era un negru de talie mijlocie, cu o vârstă greu de aproximat. Un tip bine îmbrăcat.

— Îmi pare rău că vă deranjez la această oră, domnule Spinella, zise el cu o voce blândă.

— Atunci vino mai târziu, bombăni Spinella fără să ridice ochii.

Negrul continua să zâmbească politicos.

— Bănuiam că veţi dori să cooperaţi. Este cumplit ce li s-a întâmplat oamenilor dumneavoastră.

— Funcţionarii mei; zise Spinella. Şi se poate conta pe cooperarea mea. În plus, dacă nu-i veţi găsi pe vinovaţi până diseară, îi voi găsi eu însumi.

— Care vinovaţi? întrebă poliţistul.

— Ştii despre cine vorbesc, Walker. Negrii. De un an de zile ne aşteptăm la asta.

Detectivul negru nu-şi făcea iluzii. Zâmbetul de pe buzele lui dovedea acest lucru.

— Poate că aveţi dreptate, zise el. Unii tineri din ghetou sunt foşti soldaţi. Cei mai mulţi se întorc din Vietnam. E o utilizare care li se oferă cu bucurie negrilor: să moară în infanterie pentru patrie.

— Şi?

— Atunci nu înţeleg de ce li se ia după aceea jumătate din salariu ca să trăiască în nişte cocioabe mai infecte decât cele ale vietnamezilor. Aşa că… poate că aveţi dreptate, domnule Spinella.

Detectivul scoase o batistă din buzunar şi o desfăcu cu precauţie.

— Şi poate că am dreptate să mă gândesc la foşti soldaţi în Vietnam. Uitaţi-vă ce-am găsit. Să n-o atingeţi.

Poliţistul ţinea batista sub nasul mafiotului. Spinella aruncă o privire. Apoi se uită în altă parte cu răsuflarea tăiată.

— De unde vine asta? zise el cu o voce răguşită.

— A fost găsită pe ceea ce mai rămăsese din capul lui Tommy Sandman, explică negrul.

Lucindo se aplecă înainte ca să vadă, dar detectivul împături batista.

— Voiam doar să ştiu, continuă, poliţistul, dacă acest obiect ar fi putut să aparţină uneia dintre victime. N-aţi văzut-o niciodată?

Spinella avea o privire tulbure, ochii pe jumătate închişi.

— Am văzut sute de-astea, zise el cu o voce de automat. Le poţi cumpăra de oriunde. Cară-te de-aici, Walker. Lasă-mă în pace.

— Bineînţeles.

Poliţistul se întoarse, se îndreptă spre uşă apoi se opri.

— Aveţi dreptate, le poţi cumpăra de peste tot. În urmă cu câteva ore a fost găsită alta la fel pe treptele Capitoliului.

— Serios? zise mafiotul cu o curiozitate abia mascată.

— Exact. Au mai fost găsite încă patru victime. Nişte albi. Mai era şi un italian, domnule Spinella.

— Cine? întrebă *caporegime* cu o voce neliniştită.

Poliţistul dădu din umeri.

— Nu se va şti înainte de a primi raportul de la laborator şi confirmarea amprentelor digitale, dar se crede că e vorba de Frank

Matti.

Spinella nu avu nici o reacţie, dar ochii i se tulburară.

Locotenentul detectiv Walker îi mai zâmbi o dată şi plecă, închizând uşurel uşa în urma lui.

Lucindo făcu trei paşi spre uşă apoi se întoarse ca un nebun.

— Matti şi trei din oamenii lui! izbucni el. Ce se întâmplă, Carlo?

Spinella nu-i răspunse. Se uita fix la propriile degete şi bătea cu ele darabana în pulpă.

Cele două gărzi de corp se uitară unul la altul, apoi cel care îl anunţase pe Walker întrebă:

— Ce era în batistă?

— N-am văzut, răspunse Lucindo.

Făcu un pas spre patronul său, ezită apoi întrebă:

— Ce era, Carlo? Ce ţi-a arătat?

— O decoraţie, mormăi Spinella. Pentru trăgători. O cunoşti.

Vocea şefului gărzilor de corp deveni neutră.

— Vrei să spui o medalie de trăgător de elită.

— Da, aşa cred, mormăi Spinella.

— Oh, drăcia dracului! exclamă Ripper.

Lucindo încremenise locului. Pe faţa lui treceau o mulţime de expresii.

Spinella întinse mâna spre telefon.

— O ameninţare de moarte, anunţă el. În faţa casei mele.

— Pe cine suni? îl întrebă Lucindo.

— Pe Big Gus, evident. Nu ţin să mă bat singur, Rocky. Nu împotriva acestui tip.

— Dar ce caută aici?

— Ghiceşte, răspunse ironic Spinella.

Se răzgândi şi respinse telefonul.

— Sună-i tu, îi zise el lui Lucindo. Spune-le ce ştim şi că vin la ei.

Se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre dormitor.

— Vreau să mă bărbieresc şi să mă îmbrac. Voi lua Lincolnul. Scoate-l.

Lucindo ridică receptorul telefonului şi Ripper Aliotto părăsi camera în momentul în care Spinella intră în dormitor.

Închise uşa cu piciorul şi începu să dea jos de pe el halatul. În acel moment avu impresia unei prezenţe în spatele lui. Înainte de a putea să reacţioneze, simţi presiunea ţevii în ceafa.

O voce rece, un şuierat care îţi îngheţa sângele în vine:

— Nici o mişcare, Carlo şi vei mai trăi câteva clipe. Spinella îşi zise cu ironie că era singura sugestie cu bun simt care i se făcuse de când se trezise.

Capitolul VII

Tipul era mai înalt cu un cap decât Spinella, dar nu era mai greu. O sută de kilograme de muşchi, de rezistenţă. Asta se vedea după felul în care stătea, după gesturile de felină, după gesturile regulate.

— Fără prostii! comandă Exterminatorul.

Avea vocea autoritară. Controla situaţia.

Carlo Spinella nu avea deloc intenţia să facă vreo prostie.

Lupta împotriva impulsului de a fugi, dar rămase nemişcat, paralizat.

— Eu n-am nimic cu tine, Hunter.

Moartea se uita fix la el şi moartea avea ochii albaştri. Spinella se înfioră.

— Nu avem nici un motiv de ceartă, Bob.

— Nu sunt judecătorul tău, îi zise Exterminatorul. N-am venit să flecărim.

Tipul îl împinse pe Spinella spre pat. Căzu peste cuverturi şi o medalie de trăgător de elită căzu pe pat la câţiva centimetri de ochii lui.

Nu reuşea să mai respire. Urechile îi huruiau, îl durea tot corpul, chiar şi părul de pe cap.

Deci asta era frica! Impresia cumplită că totul avea să se termine, că toată munca, toate eforturile nu serviseră la nimic. Şi conştientizarea asta durea fizic.

Tipul ţinea pistolul negru lângă faţa lui Carlo. La capătul ţevii fusese fixată o surdină. Carlo vedea capătul, capătul a toate.

— Nu vei putea scăpa, murmură el. N-ai cum. Oamenii mei sunt peste tot în casă, poliţiştii sunt afară. E o tâmpenie ce faci.

— Organizaţia m-a condamnat la moarte în urmă cu trei secole, zise tipul dând uşor din umeri. Un mort n-are nimic de pierdut.

Spinella avea impresia că are vată în gură şi ţărână pe limbă. Vorbele ieşeau cu greutate.

— OK, ce trebuie să fac? Nu sunt pregătit, nu vreau să mor. N-are sens, e o tâmpenie să mori. Nici măcar nu te cunosc, nu ne-am văzut niciodată. Atunci, de ce? Hei! Hunter, hai cel puţin să vorbim!

Fără să-i vină să creadă, Spinella văzu ţeava armei ridicându-se cam cu un centimetru.

— OK, dar fără discuţii, Carlo. O speranţă!

Ar fi putut să strige, să asmuţă gărzile de corp. Dar ar fi primit imediat un glonţ în gură. Evident, tipul ar fi murit şi el acolo. S-ar fi prăbuşit pe podea lângă Carlo.

Dar gândul ăsta nu-l entuziasma deloc.

— Nu voi discuta, murmură el. Ascultă, Hunter, ai dreptate. Organizaţia e putredă. Se aude vorbind de fraternitate, de onoare şi de restul, dar e numai vrăjeală. Rahat! Mie nimeni nu mi-a făcut vreun hatâr! Mi s-a permis să muncesc, atâta tot. Am luat ce-am putut şi chiar şi din asta a trebuit să le dau jumătate lor. Vrăjeli, Hunter! Numai gogoşi!

— Mda, zise tipul îmbrăcat în negru.

Atât.

Acest monolog avea cu siguranţă mai mult sens pentru Spinella decât pentru Hunter. Mai ales pentru că spunea pentru prima dată ce gândea cu adevărat. Adevărul ţâşnea de pe buzele lui ca o confesiune. Ritul muribundului.

— E adevărat, adăugă el.

Vocea lui avea tonul sincerităţii, ca cea a unui om care ar fi trăit o experienţă mistică.

— Dovedeşte-o, zise Hunter. Deschide uşa. Un centimetru, nu mai mult. Cheamă-l pe şeful gărzilor. Ai înţeles?

Să-l cheme pe Rocky? Să-l lase să fie ucis?

Evident! Asta era singura ieşire. Să intre câte unul, să-i ucidă pe rând şi la urmă să-l împuşte şi pe Carlo.

Hunter ghici gândurile mafiotului.

— Asta e singura ta şansă, Carlo. Chemă-l sau mori.

Spinella îl chemă.

Se ridică cu greutate de pe pat, merse clătinându-se până la uşă, se opri o clipă, ca să arunce o privire în jur, îşi aranjă hainele, deschise uşa şi strigă:

— Hei, Rocky! Ia vino puţin!

Îşi auzi garda de corp mormăind ceva, se dădu înapoi, lăsând uşa uşor întredeschisă şi se trânti pe marginea patului cu ochii în jos.

Nu voia să vadă moartea lui Rocky.

Făcuseră împreună un drum lung, erau prieteni, dar Spinella nu avea nici un sentiment de vinovăţie, nu simţea decât regret. Ar fi făcut orice ca să se agaţe de viaţă.

Lucindo intră ca de obicei, cu un pas brusc, trântind uşa în urma lui. Spinella ţinea la el ca la un frate, dar nu putea să ridice privirea.

— Suntem aşteptaţi, zise Rocky. Ripper scoate maşina… înţelese.

I se tăie respiraţia şi se uită la Spinella. Da, Rocky înţelesese.

— Carlo, de ce? exclamă el aruncându-se într-o parte vârând mâna în haină, străduindu-se să facă o întoarcere ca să-l înfrunte pe tipul care stătea în umbră.

Un suflu părăsi umbra, al doilea îl urmă de aproape. Rocky îşi continuă mişcarea laterală apoi se prăbuşi, cu degetele crispate pe tocul armei, cu partea de sus a craniului lipsă.

Spinella nu mai regreta nimic, simţea un fel de gratitudine privind

cadavrul prietenului său.

Unde se dusese într-un sfert de secundă?

Unde plecase Rocky Lucindo?

Spinella nu ştia, dar el încă mai era acolo şi nu era momentul să se lamenteze pentru asta.

— Câţi mai sunt? întrebă tipul în negru.

— Sunt toţi afară cu poliţiştii, răspunse repede Spinella. Mai puţin Ripper Dan Aliotto care ia maşina din spate…

— Ripper Dan este şofer bun?

— Da, cel mai bun.

— Îmbracă-te, îi ordonă tipul cu o voce plină de răceală. Unde se afla Rocky? Vai, ce întrebare prostească!

Nicăieri. Era mai interesant să afle unde se va duce Carlo Spinella.

Nu avea habar dar coborî împreună cu Hunter în garaj. Hunter nu glumea.

Capitolul VIII

Într-adevăr, Ripper Dan era un şofer bun, foarte abil. Conduse maşina mare prin haosul de vehicule garate în faţa reşedinţei particulare şi le spuse câteva glume poliţiştilor care îl lăsară să treacă zâmbind. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi se uită ţintă la cei doi aflaţi în partea din spate.

— OK şi acum?

— În Virginia, comandă ticălosul în negru aşezat lângă Spinella.

— Da, adăugă acesta. Ia-o pe 29. Şi să nu faci prostii, Ripper. Nu-i momentul.

Şoferul dădu din cap. Dar remarca şefului său fusese inutilă. Ripper Dan îl recunoscuse pe Bob Hunter imediat ce-l văzuse.

De unde apăruse, cum intrase şi cum putuse să-i ameninţe cu arma pe Carlo şi pe Rocky în casă? Aceste întrebări erau lipsite de sens, numai faptele contau. Tipul în negru se afla în partea din spate şi ţinea în mână un pistol mare şi negru la subsuoara lui Carlo. La cel mai mic gest, arma ar fi bubuit. Ripper Dan avea un mare respect pentru personajul aşezat în spate, căci individul i-ar fi ucis fără să clipească cu prima ocazie.

Pusese mâinile pe partea de sus a volanului, să poată fi bine văzute. Carlo stătea exact în spatele lui, Hunter alături în diagonală faţă de el, acolo de unde putea să vadă ce se petrecea în faţă.

Ripper Dan putea astfel să-l vadă foarte bine în oglinda retrovizoare. Tipul merita văzut. Nu semăna deloc cu ce se spunea despre el. În fine, prea puţin! Dar mii de oameni ar fi putut să aibă semnalmentele lut. Însă numai un om avea acea faţă. Dealtfel nu era vorba de faţa propriu-zisă, ci de expresia feţei după care putea să fie identificat Bob Hunter.

Ripper Dan se înfioră; îi era frică. Avea mâinile jilave şi stomacul crispat. Tipul ăsta purta moartea în el, ştia asta, se vedea foarte bine. Câţi oameni omorâse? Cu siguranţă că sute! Poate chiar mii!

Era diferit.

După cincisprezece ani petrecuţi în cadrul Organizaţiei, Ripper Dan făcuse cunoştinţă cu o mulţime de ucigaşi profesionişti. Cinase cu foştii membri ai *Murder Inc.* Nişte duri, dar nu erau ca Hunter. El era altfel.

Ripper Dan ar fi fost încântat să cunoască diferenţa. Nu reuşea să înţeleagă şi asta îl jena.

Dădu din umeri fără să vrea şi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Întâlni o fracţiune de secundă o privire dură şi avu impresia că i se transmisese un mesaj.

Dar care? Ce mesaj?

Ripper Dan habar n-avea. Dar i se păru că înţelege, că recunoaşte diferenţa.

Respectul.

Da, asta era. Tipul ăsta era respectat. Dar nu ca pe ceilalţi ucigaşi care inspirau mai curând teamă. Pe ei îi respectai, dar te simţeai superior lor. Mai slab poate, dar mai bun. Cu Hunter lucrurile stăteau altfel, te simţeai inferior, îţi aminteai de greşelile tale, nu de ale lui.

Asta era!

Ripper Dan mai aruncă o privire în oglinda retrovizoare; da, asta era. Îl găseai aproape simpatic… chiar şi cu pistolul lui mare şi negru.

Tuşi politicos.

— Virginia, ai zis. E cam vag.

— Nu te prosti, bombăni Carlo. Ştii foarte bine unde vrea să meargă!

Un mesaj suplimentar. Ripper Dan ştia unde voia să meargă acest tip.

— Mai bine n-am merge, zise el. Gus are în jurul lui vreo douăzeci de oameni. E o fortăreaţă imposibil de cucerit, cu un radar electronic. N-ar trebui să te duci acolo.

— Nici nu mă duc, răspunse vocea lui Hunter cu răceală. Carlo se duce acolo.

Ripper Dan se simţi respins în ciuda tentativei sale amicale. Poate că se înşelase în privinţa tipului. Iar Carlo îl fulgera cu privirea. Era dezamăgitor!

Se concentră asupra conducerii vehiculului pe străzile din Washington. După câteva momente ajunseră în Virginia, la ţară.

Călătoria avu loc în tăcere şi era aproape şapte când Ripper Dan vră spre drumul secundar care ducea la domeniul lui Riappi.

Această proprietate se întindea pe trei hectare înconjurate de ziduri, un teren de golf la nord şi restul câmp. Un drum îngust şi pietruit părăsea drumul de acces şi ducea până la poarta mare din fier care nu putea să fie deschisă decât din interior.

Acel loc îl înfricoşase totdeauna pe Ripper Dan. Era ca o închisoare, iar şoferul petrecuse prea mulţi ani la răcoare în tinereţea lui ca să se simtă în voia lui lângă acele ziduri.

— Opreşte aici, comandă Hunter.

Se opriră la o sută de metri de poartă.

Spinella se adresă lui Hunter cu o voce abia perceptibilă:

— Auzi, nu trebuie să-l asculţi pe Ripper Dan. Pot să te bag înăuntru dacă vrei.

— Coborâţi amândoi, zise Hunter.

Carlo Spinella ieşi primul. Aliotto coborî şi el în aceeaşi parte cu şeful lui.

Hunter părăsi maşina în partea opusă.

— Pe burtă, zise el. Mâinile şi picioarele depărtate.

La dracu'! Erau asasinaţi pe burtă, cu un glonţ în ceafă!

Încă o livrare la domiciliu!

Spinella protestă gemând, dar se lungi totuşi.

Hunter trecu Beretta în mâna stângă şi scoase pistolul mare argintiu.

Ripper Dan era uluit de mărimea armei care avea să-i pună capăt vieţii. De ce această schimbare de arme? Un fel de ceremonial idiot?

Auzise de această armă. Un pistol Auto-Mag, o armă automată cu gloanţe Magnum de 44 mm. Impactul acestor gloanţe echivala cu cel al unei carabine de vânătoare şi Ripper Dan auzise cum o folosea Hunter.

Fu el însuşi mirat de cât era de relaxat.

— O-ncasez în picioare?

— Fă ce ţi-am spus, altfel o încasezi în genunchi!

Aliotto aruncă o privire spre şeful său care se lungise pe pământ.

— Bine, dacă asta vrei… dar vreau să fiu cu faţa.

Tipul nu se mai uita la Aliotto, ci privea fix un punct la vreo sută de metri de acolo.

Doi dintre oamenii de pază ai lui Riappi ieşiseră din baraca de lângă poartă şi se uitau la cei trei.

La toţi dracii! Chiar nu reuşeau să vadă „tunul" pe care îl avea tipul ăsta în mână?

— E o tâmpenie, Hunter, zise Spinella. Ce-o să câştigi cu asta? Tipii ăştia au să iasă în mare viteză şi te vor urmări toată Virginia.

— Ăştia nu, Carlo, murmură Hunter.

Ridică pistolul mare, îl întinse şi mângâie de două ori trăgaciul. Răsunară două bubuituri de tunet şi cei doi oameni de lângă poartă dispărură doborâţi de proiectile. Totul se petrecu atât de repede încât Ripper Dan înţelese că se trăsese asupra celorlalţi şi nu asupra lui.

Genunchii începură să-i tremure şi fu nevoit să se ţină de maşină ca să nu cadă lat.

Spinella se rostogolise într-o parte şi întinsese mâna ca şi cum ar fi vrut să se apere de gloanţe. Apoi înţelese şi el.

Ecourile detunăturilor încă nu se pierduseră iar Spinella murmura fără încetare „Dumnezeule mare", când Hunter îi dădu ultimele instrucţiuni.

— Du-te să-l anunţi pe Riappi, Carlo. De data asta n-am să-i distrug baraca. Îl vreau pe Lupo. Să-i spui asta, Carlo.

— Oh, Dumnezeule mare, da! exclamă Spinella.

Hunter se uită o fracţiune de secundă la Ripper Dan şi îi făcu semn să urce la loc în maşină.

Şoferul se instală la volan fară să protesteze. Hunter urcă lângă el

în faţă.

Aliotto apăsă pe pedala acceleraţiei şi întoarse spre Hunter…

Nu primi nici un răspuns. Hunter întorsese capul şi urmărea cu privirea fuga disperată a lui Carlo Spinella care se năpustea spre locuinţa fortificată a lui Gus Riappi.

Carlo avea o batistă în mână şi o agita cu febrilitate, cuprins de panică din cauza posibilităţii ca ceilalţi să se înşele şi să tragă în el.

Dar Ripper Dan era liniştit, totul se petrecuse prea repede. Carlo va fi recunoscut înainte ca cineva să intre în acţiune.

Ripper Dan Aliotto nu-şi făcea sânge rău pentru Carlo; Carlo avea baftă.

În fine… poate.

— Pot să te ajut, băiete, zise încetişor Aliotto.

— Asta ar fi foarte bine pentru tine, băiete, îi răspunse Hunter.

— Pe Lupo îl vrei, nu? Pe el?

— Pe el, răspunse cu răceală Hunter.

Poate că mai băftos era totuşi Ripper Dan!

De la opt dimineaţa, tot oraşul, deşi obişnuit cu evenimente răsunătoare, fusese cuprins de dementă din cauza lui Bob Hunter. Preocupările electorale trecură pe planul doi. Jurnaliştii, membrii Congresului, diplomaţii şi birocraţii, toţi cei care făceau parte din comunitatea guvernamentală, îşi întorseseră cu toţii privirile spre omul în negru.

În cursul unei emisiuni radiofonice, un jurnalist spusese: „Cu siguranţă că la Washington e o treabă de făcut demnă de Bob Hunter…” Dar apoi adăugase: „Totuşi, dacă Bob Hunter se află cu adevărat în capitală, este puţin probabil că va putea să supravieţuiască acestei zile. Washingtonul este oraşul din Statele Unite care se poate lăuda că are cele mai importante rezerve de poliţie; cinci mii de poliţişti municipali şi toate poliţiile secrete, CIA, FBI-ul, poliţia Capitoliului, poliţia parcurilor şi poliţia militară. În plus, dacă toţi aceşti oameni nu sunt destui, Districtul ar putea să facă apel la forţele de ordine ale statelor învecinate”.

Alt jurnalist, ale cărui surse erau sigure, descrise îngrijorarea FBI-ului care constata sosirea a numeroşi ucigaşi cu plată, cei care imediat ieşeau la iveală la apariţia Exterminatorului şi care ar fi putut să facă multe victime la Washington.

La National Airport au fost arestate şi apoi eliberate trei grupuri de ucigaşi independenţi în timpul primei jumătăţi de oră de supraveghere. FBI-ul le atrăsese atenţia dar se văzuse obligat să-i elibereze.

Mai târziu, un purtător de cuvânt al guvernului a explicat: „Nu putem, se pare, să împiedicăm întâlnirea dintre Bob Hunter şi

criminali. Bineînţeles, vom supraveghea elementele criminale din oraş dar, deocamdată, trebuie să aşteptăm evoluţiile ulterioare înainte de a demara o acţiune eficace”.

În timpul unui jurnal televizat, purtătorul de cuvânt al primarului a declarat că soluţia problemei va fi arestarea lui Bob Hunter de către poliţie. Dar a adăugat că poliţia se dovedise până în acel moment neputincioasă şi că existau puţine şanse pentru ca situaţia să se amelioreze.

— Omul ăsta e deosebit. Ne folosim de Legea împotriva criminalităţii din 1970 şi toate forţele poliţiste ale comunităţii vor fi dirijate de un punct de comandă central. Prima directivă a poliţiei metropolitane este să fie arestat Bob Hunter. Toate permisiile au fost anulate până la noi ordine.

Când a fost întrebat câţi oameni se ocupă de acest caz, el a răspuns:

— Pot să vă spun doar că poliţia a organizat o ofensivă completă şi foloseşte atât poliţişti civili cât şi militari.

Când a fost întrebat dacă era legal să folosească poliţia militară, el a răspuns că Hunter era de fapt un dezertor care încă mai trebuia să apară în faţa unui tribunal militar.

În acelaşi moment poliţia trecea la acţiune. Străzile capitalei fură presărate cu bariere. Gările feroviare şi principalele staţii de autobuz fură puse sub observaţie. Poliţia invadă aeroportul. S-a estimat că jumătate din taxiuri erau conduse de poliţişti în civil, că auxiliare tinere şi frumoase se instalaseră la agenţiile de închiriere a maşinilor.

Pe la jumătatea dimineţii, informatorii anunţară că un anumit şef mafiot, Carlo Spinella, dispăruse cu întreaga sa echipă şi că Gus Riappi, *capo* al acelui District, se baricadase cu o mică armată în spatele proprietăţii sale în Virginia.

Câţiva detectivi constatară oprirea oricărei activităţi criminale.

— Toţi s-au cărat. Le ţâţâie fundul când îşi amintesc ce-a făcut Hunter la Boston săptămâna trecută. Dar asta ne face treaba mai grea. Ştim deci că tipul ăsta a pornit la război şi ne facem mititei. Sperăm totuşi să ne folosim de unii criminali ca momeală.

Un alt poliţist, care a preferat anonimatul, zise:

— Sperăm că-şi va da seama de pericol şi că va pleca. Avem destulă bătaie de cap şi fără el.

Totuşi Hunter nu avea intenţia să plece.

Continua vânătoarea ca de obicei.

Îl căuta, îl hărţuia pe Lupo.

L-ar fi urmărit, dacă ar fi fost nevoie, până la porţile infernului.

Capitolul IX

Acea parte din Massachusetts Avenue, care se întinde pe lângă Rock Creek şi Potomac Parkway, se numeşte Aleea Ambasadelor, căci acolo îşi au sediul cele mai multe misiuni diplomatice din Statele Unite.

J.A. Carrico găsise de cuviinţă să instaleze acolo, cu doi ani în urmă, cartierul general al grupului IMAGE *(Institute for Minority Action Group Encounters)* al cărui director era chiar el. Avea treizeci şi doi de ani şi era de origine italiană. În unele medii era cunoscut cu numele de cod „Lupo”.

Lupo promova activ ideea că IMAGE reprezenta minorităţile defavorizate şi îşi exercita toată puterea ca să le amelioreze soarta. Dar prefera să rămână în umbră şi să lase să acţioneze un om de paie, un consilier politic abil, Milton Campbell.

De fapt, IMAGE nu era decât o organizaţie de front care ascundea jocul politic al Mafiei, iar vechea reşedinţă de pe Aleea Ambasadelor adăpostea în subsolul ei un complex audio-vizual complicat precum şi o centrală telefonică capabilă să capteze apeluri oficiale care aveau loc al Washington.

La subsol tocmai se făcea o înregistrare televizată când s-a auzit de sosirea lui Bob Hunter.

Un bărbat de vreo treizeci de ani, cu o alură nervoasă, stătea la un birou şi transpira sub lumina reflectoarelor fixând obiectivul cu o privire solemnă.

Întrebările îi erau puse de cineva care nu se vedea. Martorul răspundea cu un ton sincer.

— Deci, în calitate de detectiv particular din New York, aţi acceptat să faceţi cercetări pentru soţia congresmanului?

— Da, domnule. Avea intenţia să ceară divorţul şi voia să aibă dovezi.

— Totuşi n-a cerut niciodată divorţul. Cum…

— Veţi înţelege imediat. În timpul anchetei mele asupra congresmanului Fuller, am descoperit fapte şocante care…

— Vă rugăm, domnule Turner să răspundeţi doar la întrebările puse. Astfel, ca detectiv particular folosit de doamna Fuller, aţi făcut o anchetă asupra soţului ei.

— Da, domnule, exact.

— V-a dat ea directive mai precise?

— Da, domnule. Doamna Fuller credea că soţul ei o înşeală cu o femeie. Mi-a cerut să mă informez în această privinţă.

— Credea în infidelitatea soţului ei?

— Da, domnule. Spera să obţină dovezi în acest sens.

— Înţeleg. Şi aţi obţinut aceste dovezi?

Martorul zâmbi.

— Da, într-un fel.

— Vreţi să explicaţi?

— L-am urmărit pe congresmanul Paul Fuller în seara de 14 ianuarie a acestui an. S-a dus la *Starlinght Inn,* un motel de lângă Lakeside, în statul New York.

— Congresmanul s-a înscris în registru cu numele lui?

— Nu, domnule. N-a trecut pe la recepţie, ci s-a dus direct în bungaloul numărul 4. A bătut l-a uşă şi a fost lăsat să intre.

— Prin urmare nu deţineţi nici o dovadă că congresmanul Fuller a fost la *Starlight Inn* din Lakeside în seara de 14 ianuarie?

— Ba da, domnule. În astfel de cazuri ne luăm neapărat măsuri de precauţie. Am dovezi.

— Ce fel de dovezi?

Detectivul ridică copia mărită a unei fotografii pe care declară că o făcuse personal cu o peliculă sensibilă la infraroşu. Se putea distinge un bungalou de genul celor de la moteluri. Pe uşă se vedea cifra 4. Un bărbat, prins din profil, intra în bungalou.

— Am făcut această fotografie şi am şi declaraţia recepţionerei de la *Starlight Inn* care confirmă ora, data precum şi identitatea subiectului.

— Această documentaţie este admisă de tribunal?

— Da, în cazul unui divorţ. Fotografiile sunt totdeauna admise, domnule. Dispunem de aparate speciale, nu putem marca data şi ora pe peliculă fără s-o expunem.

— Înţeleg. Continuaţi.

— Ei bine, i-am lăsat vreo zece minute ca să treacă la treabă.

Martorul se uită la obiectiv cu o privire lubrică.

— Apoi am intrat pe fereastra din faţă. Atunci am făcut a doua fotografie.

Copia mărită a celei de a doua fotografii umplu ecranul. Două persoane goale, se aflau într-o cameră şi stăteau în picioare, îmbrăţişate.

— Îl veţi recunoaşte fară greutate pe congresman, zise detectivul cu un zâmbet cinic. Celălalt personaj este un pederast din Lakeside, un tip care practică raporturi sexuale cu ora. Acum înţelegeţi de ce doamna Fuller a renunţat. Au doi copii.

Interviul se termina cu întrebări despre dovezi, identificarea congresmanului şi documentele detectivului. La sfârşitul înregistrării, Lupo se duse imediat să vadă calitatea copiilor mărite.

— Nu e rău deloc, îi zise el tehnicianului în timp ce le. Examina.

— Mai bine nu se puteau face, îi răspunse omul. Am şters de trei ori

trucajul. Nimeni n-ar fi în stare să dovedească că sunt nişte falsuri.

— Nu e cazul, replică Lupo. Dacă idiotul ăsta nu cooperează, îl vom suprima imediat.

— OK. Două tiraje?

— Exact, mormăi Lupo părăsind laboratorul.

Raymond LaCurza, braţul lui drept, îl aştepta cu o falcă-n cer şi alta în pământ. Se ridică văzându-l şi se apropie de el.

— Ce-ai? întrebă Lupo.

— Necazuri, bombăni LaCurza. Nenorocitul ăla de Hunter, Jack.

— De ce? Acum ce mai face?

— Ticălosul e aici, la Washington.

Lupo se uită la el cu o privire stupefiată, apoi îl prinse de braţ, îl trase într-o mică sală de şedinţe şi închise uşurel uşa.

— Povesteşte, zise el calm.

— Ţi-am vorbit de contactul Vitale ieri seară. Am trimis acolo echipa ca să-l anulez. Ţi-am spus…

— Da, da. Mi-ai spus. Şi? Ce legătură are asta cu Hunter?

— Ai să vezi imediat. Oamenii lui Carlo n-au fost lichidaţi de lupii lui Matti, ci de Hunter.

— De unde ştii? întrebă imediat Lupo.

— Urlă radioul! Şi-a lăsat cartea de vizită. Şi a dat şi de Matti.

— Probleme?

— Toţi sunt morţi, cu excepţia lui Vasquez, Bandolero Vasquez, un portorican… El…

— Nu-mi pasă de el! izbucni Lupo. Şi femeia?

— Gagica Vitale?

LaCurza scutură din cap.

— La naiba, nu ştiu nimic! N-am avut timp să mă gândesc la asta…

— Informează-te şi să-mi spui imediat! Vreau s-o recuperăm nevătămată!

— Da, bineînţeles. În legătură cu Vasquez. Ne bombardează cu apeluri de urgenţă, ne…

— Dă de el, comandă Lupo. Ia cu tine o echipă.

— Vrei să spui?…

— Evident! Nu vreau ca idiotul ăsta să-l aducă pe Hunter până la noi. Ocupă-te de asta imediat. Pe urmă, vei suna la New York, cunoşti numărul şi-mi faci legătura pe combinaţia bruiată. O să-i fac de petrecanie acestui Hunter!

LaCurza se întoarse şi plecă spre uşă.

— Şi nu uita de femeie, îi strigă Lupo. Să nu mai ratezi încă o dată!

Locotenentul dădu din cap şi ieşi.

Lupo părăsi şi el camera şi intră iar în studio. Se adresă directorului de producţie.

— Vreau ca banda cu Harmon Keel să fie gata azi după-amiază. Şi

să nu-mi spui că nu poţi. O vreau azi!

— Dar, domnule Carrico, izbucni producătorul, fară femeie nu pot să fac nimic!

— Totuşi va trebui. Truchează banda, falsifică tot ce vrei, dar am nevoie de ea azi.

Producătorul plecă dând nemulţumit din cap. Lupo urcă în biroul său de deasupra.

Acolo îl aştepta Andy Lucchia, secretarul său particular. Lucchia avea douăzeci şi opt de ani, făcuse dreptul la Columbia Law School şi serviciul militar în cadrul CIA în Cambodgia, de unde se întorsese recent. În afara serviciului de secretar, Andy era şi garda de corp a lui Lupo.

— Ai auzit chestia cu Hunter? întrebă cu amărăciune Lucchia.

— Da, răspunse Lupo. Raymond sună la New York. Să-mi dai imediat legătura.

Secretarul dădu din cap.

— Ar putea să fie grav, zise el gândindu-se la Hunter. Mergem totuşi mai departe?

— Da. Şi în trecere secerăm şi capul lui Hunter. Imediat ce termin cu New York-ul, mi-l găsiţi pe Milton Campbell, în seara asta dăm marea lovitură.

— În seara asta?

— Ai auzit foarte bine, Andy.

Lupo trecu în biroul său şi încuie uşa.

„Da, în seara asta, îşi zise Lupo. Cea mai mare lovitură. Lovitura de stat invizibilă, cucerirea guvernului Statelor Unite de către Mafie.”

Evident, prezenţa lui Hunter încurca lucrurile, dar avea să sfârşească şi el ca şi ceilalţi la picioarele cuceritorului, cu nasul în ţărână.

Capitolul X

Hunter îmbrăcase costumul albastru şi se pregătea să părăsească definitiv micul apartament pe care îl închiriase într-un cartier din nordul Washington-ului.

Claudia Vitale purta nişte pantaloni strânşi pe ea şi o capă. Stătea lângă fereastră şi privea în stradă.

Ripper Dan Aliotto stătea la masa mică din bucătărioară, cu ochii ţintă la tânăra femeie.

Hunter îşi potrivi tocul armei apoi îşi încheie haina.

— E timpul să mergem, anunţă el. Nu te-ai răzgândit, Ripper?

Parcă cu regret, mafiotul îşi luă ochii de la fundul Claudiei şi se uită la Hunter. Tuşi nervos.

— Am venit până aici, voi merge până la capăt.

— Înţelege-mă bine, îi zise Hunter. Dacă vrei să pleci acum, pleci. Fără probleme din partea mea. Dar dacă rămâi şi îmi dau seama că mă tragi pe sfoară… să spunem că vei avea mari necazuri.

— Ştiu. Voi merge până la capăt.

În ochii lui Hunter se aprinse o luminiţă o fracţiune de secundă şi Exterminatorul schiţă un zâmbet.

— OK, zise el înainte de a se întoarce spre tânăra femeie. Claudia?

— Şi eu la fel, răspunse ea cu o voce calmă.

— Aceleaşi condiţii.

— Înţeleg foarte bine. Merg.

— Bine.

Hunter se îndreptă spre uşă.

— Să mergem, Ripper.

În timp ce Ripper Dan Aliotto se ridica, Hunter se adresă tinerei femei.

— Poţi începe să dai telefoanele imediat ce plecăm. Nu vorbi mai mult de zece minute într-un loc. Închizi şi pleci. Povesteşte doar cât trebuie, nu pierde nici o clipă.

— Ştiu ce trebuie să fac, murmură ea.

— Sunt sigur de asta, mormăi Hunter.

Ea se întoarse şi-i zâmbi.

— N-am să te dezamăgesc.

Aliotto trecu printre ei îndreptându-se spre uşă. Hunter profită de această diversiune. Se aşeză în faţa unei oglinzi şi-şi lipi sub nas o mustaţă falsă apoi îşi puse ochelarii de soare şi plecă după Ripper.

— Fii prudent, zise tânăra femeie în urma lui.

— Şi tu.

Hunter închise uşa.

Aliotto îi zâmbi.

— Tine la tine.

— Sper că nu-mi va înşela încrederea.

— De asta nu mă îndoiesc nici măcar o secundă.

— Sper că nici tu nu mi-o vei înşela. Mi-ai devenit simpatic.

Mafiotul zâmbi cu gura până la urechi.

— Şi tu mie, răspunse el. Dar în viaţa mea nu mi-am imaginat că voi pleca la luptă alături de Bob Hunter.

— Din momentul ăsta să-mi spui Frankie.

— OK, Frankie.

— Şi n-ai plecat la luptă, o să conduci maşina, atâta tot.

— Oricum, tot n-aş putea să fac altfel. Niciodată n-am omorât pe nimeni şi n-am de gând să încep acum.

Hunter nu răspunse. Se îndreptară spre scări, trecând pe culoar pe lângă ascensor.

— Fata… zise Aliotto.

— Mda?

— Era… ăăă… a fost nevasta lui Jack Vitale.

— Da, ştiu, răspunse Hunter cu o voce uşor crispată.

— Ai remarcat cum se uita la mine? Abia erau căsătoriţi de un an când a fost ucis. La Boston, ştii asta. Atunci nu i-a mai suportat pe tipii din Organizaţie. Am crezut că asta s-ar putea să-ţi fie de folos. Crede că toţi suntem nişte asasini.

Mafiotul dădu din umeri şi pomi pe scară în jos.

— Cine ştie, poate că are dreptate, zise el uitându-se la Hunter peste umăr. Cu toate astea o pot înţelege, n-a putut să-şi îngroape bărbatul. Am auzit că a fost aruncat în golf cu ciment la picioare.

Omul făcea ce putea ca să faciliteze relaţiile dintre ei. Hunter nu se opuse.

— Ce făcea Vitale?

— Nu ştiu, tocmai terminase universitatea. Unul dintre tipii din noul val, ca Lupo. La urma urmelor, cu lovelele noastre stau patru ani într-o boierie la universitate şi pe urmă îşi petrec timpul vorbindu-ne de rău. Tipii ca ei nu sunt prea apreciaţi. Spun că suntem demodaţi. Presupun că ăsta e motivul pentru care Vitale a fost lichidat. Era prea nesuferit. Nimeni nu ţinea la el.

— Nu-l cunoşteai personal?

— Nu, deloc. Era cu familia din Boston.

— Şi Lupo, zise Hunter.

— Zău? Asta nu ştiam!

Ajunseră la parter şi se îndreptară spre parcarea din spatele imobilului. Ripper Dan merse alături de Hunter întinzând pasul.

— În cât faci suta de metri? întrebă el gâfâind.

Hunter nu-i răspunse.

— Ceva nu-i în regulă, zise el în cele din urmă.

— Unde?

Hunter deschise uşa şi îl împinse pe Ripper în faţă.

— Nu ştiu, răspunse el. În altă parte. Nu-i nimic. Ia maşina şi fa de două ori turul zonei. Mă iei în faţă la a doua trecere.

Şoferul dădu din cap şi ieşi.

Hunter rămase în imobil, cu uşa de serviciu uşor întredeschisă. Îl văzu pe Aliotto urcând în maşină şi părăsind parcarea. Rămase să supravegheze împrejurimile vreo treizeci de secunde, apoi traversă imobilul şi se opri în faţa intrării.

Îşi lua doar măsurile de precauţie obişnuite, asigurându-şi spatele, aşa cum învăţase să facă în Vietnam.

Vietnamezii se dovediseră nişte adversari redutabili, dar nu mai periculoşi ca inamicul american. Hunter avea un mare respect faţă de calităţile combative ale mafioţilor.

Cea mai mică slăbire a prudenţei ar fi însemnat moartea. Totuşi moartea semăna uneori cu un sanctuar şi Hunter ar fi apreciat foarte mult puţină odihnă.

Dar asta ar fi însemnat să-şi trădeze patria, idealul. Avea de făcut o muncă gigantică şi avea s-o facă cu toată voinţa de care era capabil. Observă prima trecere a lui Ripper Dan şi constată că nu era urmărit.

Câteva clipe mai târziu, Hunter urcă în maşină lângă mafiotul care apăsă pe pedala acceleraţiei şi se îndreptă spre câmpul de bătălie.

În apartamentul pe care tocmai îl părăsiseră, Claudia Vitale ridicase receptorul telefonului şi începea să dea o serie de telefoane ca să-şi mărturisească crimele, să-şi avertizeze victimele şi să pledeze cauza lui Bob Hunter.

Capitolul XI

Trebuia să înceapă de undeva. Hunter şi Ripper Dan Aliotto se duseră într-un cartier renovat al capitalei şi şoferul trase maşina lângă trotuar în faţa unui ansamblu de duplexuri.

— Aici e, murmură el. 17-B, la parter. E un salon, două camere, bucătărie, baie. Tot.

— Câte ieşiri?

— Două. Dă spre o mică grădină în spate, închisă cu zid.

— Câţi sunt?

— Doi. Sammy Spear şi un tip căruia i se zice Flash Gordon. Nu ştiu exact care e rolul lor, dar fac parte din lanţul care ne va duce până la Lupo. Tipii din noul Val n-au prejudecăţi, Organizaţia nu mai e exclusiv italiană.

— Sunt pistolari?

— Ba bine că nu! Unii răi! Am mai fost aici. Carlo trebuia să facă un aranjament ca să-i livreze lui Lupo un raport.

— Ce fel de raport?

— Despre contracte. Lupo ne dădea o mulţime de contracte de executat. Cred că tipii ăştia, Spear şi Gordon, sunt nişte intermediari. Lupo nu se arată niciodată personal, nu l-am văzut niciodată. Are prea mulţi intermediari, de-asta s-a făcut ieri seară o greşeală în legătură cu Vitale. Cineva s-a înşelat. Dar până când să ne dea de ştire, era deja prea târziu.

— OK, zise Hunter. Hai să dăm ochii cu intermediarii.

Era puţin trecut de ora prânzului. Ripper Dan se duse la uşă şi apăsă pe sonerie.

Vulgar şi bătător la ochii cu costumul lui albastru şi ochelarii de soare la ochi, Hunter rămase la vedere în faţa ferestrelor şi se prefăcu că examinează cartierul.

Uşa apartamentului 17-B se întredeschise la a doua apăsare pe butonul soneriei. Fusese pus un lanţ de siguranţă. Hunter avu impresia că zăreşte o blondă bine făcută în spatele uşii întredeschise.

— Ce vrei? întrebă o voce puternică.

— Spune-i lui Sammy că sunt Ripper Dan. O treabă urgentă.

— Mă duc să văd dacă e aici, răspunse blonda.

Aşteptară. Hunter aprinse o ţigară apoi se apropie lent de uşă. Deodată se auzi o voce mai ameninţătoare prevenindu-l:

— Nu mai mult de-atât, tipule.

Hunter se opri încrucişând braţele.

— Tu eşti, Sammy? zise Aliotto.

— Mda, unde e şeful tău?

— În Virginia.

— Asta bănuiam şi eu. Cine e colegul tău?

— Frankie Lambretta. Trebuie să intrăm, Sammy.

Uşa se închise un moment apoi se deschise larg.

— Haide, intraţi. Câte unul pe rând.

Aliotto zâmbi spre Hunter apoi intră. Omul în costum albastru suflă în faţă un nor de fum înainte de a păşi în urma şoferului.

Sammy Spear stătea în centrul încăperii, cu un pistol cu ţeavă scurtă îndreptat spre uşă. Avea vreo treizeci de ani, o corpolenţă medie şi purta pantaloni mototoliţi şi o cămaşă descheiată peste care îşi pusese tocul armei.

Mai era acolo şi un al doilea personaj. Era îmbrăcat ca primul, era şi el înarmat, dar avea revolverul în toc. Era mai tânăr decât Spear şi avea un păr blond. Într-o mână avea un pahar, în cealaltă o ţigară şi se sprijinea cu spatele de peretele din fund.

Blonda bine făcută se reinstalase pe canapea. Purta doar un sutien şi un slip transparent. Era drăguţă, puţin cam vulgară, pregătită la orice.

Hunter mai remarcă o fată, la fel de sumar îmbrăcată, care plecă discret în dormitor.

Hunter le întoarse spatele şi închise liniştit uşa de la intrare, punând la loc lanţul de siguranţă. Când se întoarse din nou cu faţa la ei, Spear îşi pusese arma la loc şi se îndrepta spre micul bar din colţ.

Pistolarul se opri în drum ca să se adreseze blondei:

— Du-te să pui ceva pe tine!

Fata ieşi, cu o expresie mâniată pe faţă şi Spear îşi umplu paharul cu whisky.

— A început să mă enerveze, zise el fară să se adreseze cuiva anume. Dacă vreţi un păhărel, serviţi-vă. Barmanul are zi liberă.

Aliotto aruncă o privire rapidă lui Hunter.

— Nu, mulţumesc, răspunse el. Nu avem timp.

— Noi avem timp berechet, zise tipul din fundul încăperii.

Avea vocea aspră a unui sudist.

— Sunteţi măcar siguri că sergentul ăla nu s-a ţinut după voi?

— Gura, Flash, murmură celălalt.

Gordon îi zâmbi lui Aliotto.

— Sammy nu vrea să ştie. O fantomă rătăceşte prin oraş şi Sammy e obsedat.

Începu să râdă, ridică paharul şi salută. Spear nu băgă în seamă comentariul colegului său.

— Ce vreţi? îi întrebă el pe intruşi.

— Am ordine precise, trebuie să ajung la Lupo, răspunse Aliotto cu un ton foarte sincer.

— Cunoşti sistemul.

— Nu mai există sistem. Întreg oraşul e blocat.

Sudistul se uita la Hunter cu un aer insistent.

Fantoma îşi scoase ochelarii şi se uită şi el la celălalt.

— Ciudat, zise celălalt ucigaş: Am auzit că trupa ta s-a baricadat la tară.

— Asta e necazul, murmură Ripper Dan.

— Cu atât mai rău pentru tine. Suntem în stare de alarmă roşie, nu ne mişcăm, nu facem nimic.

— Atunci cum o să?… zise Ripper Dan oftând.

Sudistul rânji, cu ochii ţintă la Hunter.

— Tipul ăsta îmi aminteşte de cineva. Frankie… Frankie şi mai cum?

— Frankie şi-atât, îi răspunse o voce ciudat de rece. Mă numesc Hunter.

Flash Gordon începu să râdă dar amuţi imediat şi duse lent ţigara la gură.

Cel care se afla lângă bar lăsă să-i cadă paharul apoi duse mâna la stomac.

— Termină cu prostiile, nu e deloc hazliu.

Sudistul îi răspunse cu o voce lentă:

— Nu spun prostii, el e.

Spear nu mişcă, nu-i tremură nici un muşchi de pe faţă.

— Ripper, eşti un ticălos.

Hunter se afla în centrul încăperii, cu picioarele depărtate, cu braţele pe lângă corp, cu haina deschisă, Beretta la vedere.

— Ascunde-te, Ripper, zise el încetişor.

Aliotto se trânti într-un fotoliu lângă uşă, cu un zâmbet forţat pe buze.

— Să nu ne ambalăm, sugeră Sammy Spear cu o voce controlată. Să încercăm să ne înţelegem.

— Ai necazuri, îl anunţă Exterminatorul.

— Toţi avem necazuri, replică Spear. Dar încă nimeni nu a tras. Deci… ce vrei?

— Pe Lupo.

Sudistul rânji din nou, nervos, fară convingere.

— Nu-l poţi lichida.

— O să vă lichidez pe voi în locul lui.

— Pe care dintre noi? zise Flash Gordon. Nu vei avea timp să ne împuşti pe amândoi.

— Haide să-ncercăm!

— O clipă, fir-ar să fie! izbucni celălalt pistolar. Toate astea sunt tâmpenii!

— Cu atât mai rău. Era singura voastră şansă de salvare.

În cameră se aşternu o tăcere încordată. Se putea auzi zborul unei

muşte, tic-tac-ul unui ceas şi respiraţia sacadată a celor doi mafioţi.

Hunter aşteptă un lung moment, lăsându-i pe cei doi să obosească.

— Vorbiţi, le zise el. Sau scoateţi arma.

Sammy Spear făcu primul gest, stângaci, cu picioarele sprijinite de podea, cu gambele depărtate ca un cowboy care aşteaptă trecerea trenului.

Hunter îl judecase deja şi îndreptase arma spre el. Beretta îşi îndeplini misiunea. Mafiotul nu avu timp să atingă arma.

Glonţul pătrunse între ochii holbaţi ai lui Sammy care se prăbuşi brusc peste micul bar spărgând paharele.

Al doilea glonţ se îndrepta deja spre Flash Gordon care se aruncase într-o parte, plonjând spre dormitor. Proiectilul îi rupse braţul drept, dar al doilea glonţ îl lovi sub bărbie şi îl aruncă peste uşa pe jumătate închisă. Îşi opri deplasarea mortală pe mocheta din dormitor.

Ripper Dan Aliotto se ridicase pe jumătate, cu faţa lipsită de orice expresie.

— La naiba, am ratat! mormăi Hunter.

— Dacă vrei, replică Aliotto. Dar nu de tot.

Blonda, care era tot în sutien şi slip, veni din dormitor.

Primise peste stomac gheizerul de sânge al lui Flash Gordon. Faţa ei drăguţă era desfigurată de groază.

Hunter puse la loc Beretta.

— Nu e prea plăcut aici, îi zise el.

Fata era total dezorientată, chiar mai înainte de a vedea şi al doilea cadavru.

— I-ai scos ochiul, zise blonda.

Într-adevăr, unul dintre ochii lui Sammy sărise din orbită şi zăcea pe mochetă, cu irisul întors spre tavan, cu filamentele înfăşurate.

Ripper Dan se trânti în fotoliu.

— Doamne Dumnezeule! gemu el.

Hunter o apucă pe blondă de braţ şi o trase înapoi în dormitor. Cealaltă fată, o roşcată, stătea lângă rămăşiţele pline de sânge ale lui Flash Gordon. Pusese pe ea o pereche de blugi, nimic mai mult.

Hunter o obligă pe blondă să facă un ocol şi o împinse spre baie.

— Fă un duş rece, îi sugeră el.

Roşcata se uita la el cu o privire calmă.

— De ce a trebuit să le faci asta? îi zise ea de parcă l-ar fi întrebat cât e ceasul.

Hunter se întrebă dacă nu cumva era drogată, apoi îşi dădu seama că nu era.

O speranţă poate.

Hunter dădu din umeri înainte de a-i răspunde.

— Războiul nu cunoaşte milă. Îl caut pe Lupo.

— Ştiu. Am auzit totul. N-ai avut noroc, nu-l cunoşteau pe Lupo.

— Dar tu?

Ea scutură din cap.

— Eu nu sunt nimic. Bineînţeles, lucrez pentru el, dar asta nu înseamnă nimic. Nu ştiu mai mult decât aceşti amărâţi. Există nişte nivele, iar nivelul nostru este cel mai jos. Nu ştiu câte nivele se află între noi şi Lupo. E clar?

— E mai ales fals. Până acum n-am împuşcat nici o femeie. Dar aş putea să încep acum.

Ea se uită lung la el. Ceea ce văzu o făcu să ia o decizie plină de înţelepciune.

— La naiba, chiar că nu merită! zise ea suspinând.

Se depărtă de cadavrul de la picioarele ei şi lăsă urme de sânge. Se lăsă în genunchi şi scotoci sub saltele.

Când se ridică, fata ţinea în mână un mic carnet din piele pe care i-l întinse lui Hunter.

— Dacă asta nu-ţi ajunge, poţi să tragi. E puţin, dar e tot ce-avem.

Hunter deschise carnetul, răsfoi rapid paginile apoi se întoarse în salon unde îi zise lui Ripper Dan:

— Evrika! Ne cărăm!

Aliotto se îndreptă spre uşă fără o vorbă.

Roşcata intră în salon în momentul în care cei doi plecau.

— Eşti cu adevărat un ticălos! îi zise ea lui Hunter.

El se întoarse lângă uşă.

— Fac şi eu ce pot, răspunse el.

Apoi închise încetişor uşa, fiind sătul de nivelul cel mai de jos.

Capitolul XII

Se făcuse trei când Ripper Dan îşi lăsă pasagerul la periferia de est din Lincoln Memorial.

Mustăciosul în costum albastru se depărtă imediat, îndreptându-se spre copacii care înconjurau Reflecting Pool.

Era aşteptat la umbra copacilor de un bărbat scund şi îndesat care stătea în picioare în echilibru sprijinit în cârje.

Această întâlnire cu Harold Brognola fusese prevăzută în cursul dimineţii.

— Pe cine vrei să păcăleşti cu deghizarea asta? îl întrebă direct agentul de la Departamentul de Justiţie.

Hunter zâmbi ironic.

— Pe mine, fireşte!

— Întorci oraşul ăsta cu fundul în sus, comentă Brognola cu o frântură de amărăciune. Aş vrea să stai mai blând. Unele medii se gândesc la tine mai mult decât la alţii.

Era o îngrijorare pe care o avea şi Hunter.

— Da, dar începe să renteze.

Luă o foaie de hârtie din buzunar şi o întinse agentului.

— Nu citi acum, nu pot să stau mult. Este un document al Organizaţiei din Washington, un fel de scară. Din păcate, n-am putut să scriu decât numele de la primele nivele şi n-aş vrea să-ţi spun ce a trebuit să fac că să reuşesc asta.

— Presupun că îi cauţi şi pe ceilalţi.

— Da, răspunse Hunter.

— De la prânz primesc telefon după telefon de la oameni foarte îngrijoraţi şi foarte jenaţi. Presupun că e vorba de opera ta.

— Poate. Cine sunt?

— N-am să-i citez dar printre ei sunt membri ai Congresului, funcţionari ai Congresului şi din administraţie şi o persoană din personalul de la Casa Albă. Toţi spun aceeaşi poveste. O tânără femeie de la biroul lui Harmon Keel i-a păcălit, i-a compromis, apoi i-a şantajat. Toţi insistă să-mi vorbească personal şi toţi sugerează o întâlnire scurtă a grupului pentru a discuta şi a găsi un mijloc de a opri complotul prin care au fost compromişi.

— Ai organizat această întâlnire?

— Evident. Diseară la opt. Ştii, nu?

— Da. Nu vorbi totuşi de asta. Şi la voi e ceva putred.

— Serios? zise ironic Brognola. Merg pe mâna ta şi am gura cusută. De fapt, acum merg alături de tine, chiar dacă va trebui să-mi dau demisia şi s-o fac ca simplu cetăţean.

Hunter îi zâmbi.

— Să nu faci nimic. Iar în privinţa mersului, ce-ţi mai face piciorul?

Brognola fusese rănit de un glonţ rătăcit la Las Vegas în timp ce încerca să-l prindă pe Hunter la ordinul guvernului.

Zâmbi şi el.

— Bine. Peste câteva zile scap de cârje.

Subiectul îl stingherea. Se uită spre Reflecting Pool şi zise:

— Auzi, să ştii că mi-am pierdut capul la Las Vegas. Chestia asta se numeşte *dementia birocratis.*

Hunter râse scurt.

— Nu te mai gândi, eu am uitat de-atunci. Ce poţi să-mi spui despre un gangster fară importanţă pe nume Smiling Jack Vitale?

Agentul federal se uită brusc la el.

— Vitale e numele de care mi se vorbeşte de la prânz. E numele tinerei femei.

— E văduva lui Smiling Jack. Trebuie să ştiu de când făcea parte din personalul lui Harmon Keel, cum a fost angajată, toate detaliile.

— Văduva, zici? Atunci însemnă că a murit?

Hunter dădu din cap.

— Tipul era cu Familia din Boston. Se pare că ar fi ajuns în mijlocul unei dispute dintre fracţiuni şi a fost lichidat. Dar ceva nu se potriveşte. Trebuie să ştiu totul despre el.

— Bine, mă voi ocupa de asta.

— Discret.

— Evident. Cum te informez?

— Voi telefona.

Brognola îşi frecă nasul.

— OK. Dar treaba devine cam spinoasă. Nu mai am încredere nici în propriul meu telefon.

— Cu atât mai bine. Am auzit nişte zvonuri despre o centrală mare de ascultare electronică.

— Electronică?

— Da, mormăi Hunter. E foarte bine pusă la punct. Şi dau nas în nas cu foşti oameni din CIA. Acest tip, Lupo, a adunat o echipă ciudată.

— Nu ştii ce-ar putea să fie?

Hunter scutură din cap.

— Încă, nu, dar mă apropii. Cunoşti vreo ţară Costa Brava?

Brognola îşi mângâie gânditor bărbia.

— Cred că da. Una dintre acele mici republici sud-americane.

— Ar fi mai curând o municipalitate, zise Hunter. A fost mai întâi una dintre acele mici insule din Caraibe, o proprietate privată. În urma unor intrigi mai curând misterioase pe plan internaţional, aceste insule cu devenit o naţiune constituţională.

Hunter zâmbi ironic apoi adăugă:

— Cu o populaţie de o sută douăzeci. Dar Naţiunile Unite au recunoscut-o provizoriu şi are o misiune diplomatică la Washington, pe Aleea Ambasadorilor. Îţi dai seama?

Agentul de la Departamentul de Justiţie îşi trase nasul cu dispreţ.

— Nu mă miră. Ce legătură are cu Lupo?

— Încă nu ştiu. Dar ar fi ceva grozav pentru Organizaţie, nu? Imaginează-ţi. O naţiune de mafioţi la mai puţin de o oră de zbor de Miami. Un sanctuar politic, imunitate diplomatică, posibilitatea de a repune în circulaţie dolari ilegali.

Brognola trase o înjurătură.

— Şi un centru pentru mafioţii ajunşi la vârsta pensionării. Da, mi se pare din ce în ce mai verosimil. De un anumit timp se circulă mult spre Caraibe. Ce legătură are cu cei de-aici?

— Imunitatea diplomatică, desigur. Ambasada lor se află pe Aleea Ambasadorilor – mică dar eficace – o acoperire extraordinară. Nu?

— Crezi că acolo îl vei găsi pe Lupo?

— Nu, nu acolo. E doar un nivel în plus, dar bine plasat în plan strategic. Voi face o descindere în seara asta.

Brognola zâmbi cu amărăciune.

— Văd că nu respecţi imunitatea diplomatică.

— În junglă nu există nici un fel de imunitate, răspunse încetişor Exterminatorul.

— Da… ei bine, pe curând, Pointer. Foloseşte-te de acest nume vechi de cod ca să te identifici în cazul contactului. Şi exprimă-te cât mai derutant, cunoşti rutina.

Îşi strânseră mâinile şi Hunter se depărtă cu un pas rapid.

Întâlnirea nu durase mai mult de două minute.

Capitolul XIII

Activităţile Exterminatorului au luat o nouă amploare după întâlnirea cu Brognola de la începutul după-amiezii. O serie de asasinate bine pregătite a zguduit comunitatea diplomatică şi a înspăimântat forţele de poliţie.

Prima lovitură a fost dată într-un apartament frumos situat lângă Aleea Ambasadelor. Era vorba de domiciliul unei anume Jaffie Little, o tânără femeie din lumea bună a Washingtonului care făcea unele servicii.

După spusele ofiţerului de poliţie care s-a deplasat la faţa locului, Hunter a obligat-o pe domnişoara Little să deschidă seiful, i-a speriat femeia de menaj şi a omorât două gărzi de corp pe care le avea tânăra femeie.

Mai târziu, Hunter i-a spus lui Brognola:

— Poţi să completezi o nouă căsuţă a documentului cu numele lui Jaffie Little. Procura stupefiante şi fete pentru comunitatea diplomatică. Am avut impresia că există o operaţiune asemănătoare în cadrul Naţiunilor Unite. Poţi să tai imediat căsuţa, Jaffie Little nu va mai lucra. Şi anunţă-i pe cei de la New York, corespondentul ei se numeşte Trudy Hamilton.

Părăsind apartamentul domnişoarei Little, Hunter s-a dus în Georgetown într-o sală de gimnastică luxoasă.

— Un nebun sângeros, a zis un poliţist. A fost un masacru de nedescris.

— Nu a fost un atentat împotriva Mafiei, a explicat un agent FBI. Hunter a luat-o razna, a împuşcat civili nevinovaţi. Susţinătorii lui nu vor putea niciodată să justifice acest act. A împuşcat cu sânge rece într-o saună patru cetăţeni cu o bună reputaţie şi încă şase într-o sală de odihnă. Ultimii şase au fost aruncaţi în piscină după ce au fost asasinaţi. Aceşti zece oameni erau nişte mari avocaţi, oameni politici importanţi. Nici unul dintre ei nu era înarmat. Acest aşa-zis erou i-a suprimat cu sânge rece apoi a jefuit clădirea.

Dar când Hunter a dat raportul lui Brognola, Exterminatorul i-a spus:

— Sala de gimnastică din Georgetown era un loc de întâlnire pentru asociaţii lui Lupo. Acolo îşi organizau operaţiunile. Şi am descoperit că fiecare membru al clubului face parte din cercul intim, că poate să ajungă până în vârful scării. Dar va trebui să uităm de zece dintre ei. Am mai aflat că peste câteva ore vor să dea marea lovitură. Lucrurile sunt mai proaste decât îmi închipuiam; Lupo a pus mâna pe naţiune şi în curând va strânge pumnul. Fac tot ce pot ca să-l opresc dar e foarte

greu, e sângeros, un adevărat abator. Am nevoie de ajutor. Anunţă-i pe marii mahări. Spune-le că e vorba de o adevărată lovitură de stat. Trimit toate documentele pe care am reuşit să pun mâna prin mesager. Aveţi grijă de acest om, Hal. Îl cheamă Aliotto şi va avea nevoie de protecţia voastră dacă trebuie să supravieţuiască.

La vreo douăzeci de minute după atacul din Georgetown, un om singur în costum albastru a intrat la Federal Triangle şi a împuşcat foarte calm doi funcţionari de mică anvergură apoi a plecat, lăsând în urma lui o medalie de trăgător de elită.

Zece minute mai târziu, acelaşi om a făcut o descindere într-un imobil al Curţii Supreme, a executat un înalt funcţionar, a jefuit un birou şi a scăpat deşi a fost urmărit de vreo zece *marshalls.* Aceste descinderi au continuat până la orele şaptesprezece peste tot în capitală, în puncte precise.

Un purtător de cuvânt al forţelor de poliţie a anunţat că era remaniată organizaţia anti-Hunter şi că un funcţionar de la Tezaur, Jim Williams, îşi asuma comanda ei.

La orele optsprezece, un jurnalist al unui canal de televiziune a explicat că niciodată nu se mai văzuse o astfel de cooperare între forţele de ordine şi că tremurau de frică chiar şi cei de la Casa Albă. Dar a mai spus că până a doua zi de dimineaţă Hunter va fi arestat.

— Bob Hunter, a continuat jurnalistul, e doar un om, nici mai mult, nici mai puţin. Ca toţi eroii poporului, va sfârşi prin a se da pe faţă iar adevărul arată trist. Căci nici un om nu are dreptul să hotărască viaţa sau moartea aproapelui său. Se poate spune orice de sistemul justiţiei din Statele Unite, dar Bob Hunter nu este decât un mit denunţat, iar publicul va fi dezolat.

În schimb, Hunter a scris în jurnalul său intim: „Nu caut popularitate. Am ucis mulţi oameni azi şi asta nu-mi procură nici o plăcere. Dar nu simt nici amărăciune, căci fiecare dintre aceşti oameni era din cea mai rea speţă şi nu merita o soartă mai bună. Bătălia e abia la început, mai trebuie să-l găsesc pe Lupo”.

Despre toate astea se vorbea enorm şi în alt colţ al Washingtonului. În privinţa reşedinţei particulare a numitei IMAGE, directorul acestei organizaţii asculta raporturile subalternilor.

— Îţi spun că tipul ăsta şi-a pierdut minţile, zise Raymond LaCurza. Lasă peste tot în urma lui numai cadavre strigând: „Îl vreau pe Lupo!” Te urăşte şi vrea să te lichideze. A omorât deja jumătate din oamenii noştri; nu-l mai putem lăsa să continue.

— Ce sugerezi, Raymond? întrebă calm Lupo.

— N-am nici cea mai mică idee, mărturisi mâna lui dreaptă.

— Mă uimeşti, zise ironic celălalt. Nu eşti în stare să dai de Claudia! Tipa asmute oraşul, iar tu nici măcar nu o poţi găsi!

— Nu stă niciodată destul de mult în acelaşi loc, răspunse LaCurza.

Nu e o idioată, Jack, îţi spun că…

— Îmi spui doar tâmpenii, bombăni Lupo.

Arătă cu degetul spre un bărbat care purta o cămaşă mototolită şi avea expresia unui savant distrat.

— Profesorul mi-a spus că a prevenit paisprezece tipi dintre ţintele noastre. Şi le-a spus tot. Aceşti tipi l-au anunţat pe individul ăla de la Departamentul de Justiţie, Hal Brognola. Se pun de acord, Raymond, se sfătuiesc. Şi toate astea din cauza micuţei noastre Claudia. Şi totuşi ţi-am spus să pui mâna pe ea!

Raymond se ridică şi mormăi un răspuns abia perceptibil:

— Ce spui?

— Am spus să-i laşi să vorbească. Oricum, îi avem pe toţi la mână.

— Dar strânsoarea a început să slăbească, zise alt om. Brognola e un ticălos, nu putem face nimic împotriva lui.

— Adevărat, e tare nasol, mărturisi LaCurza.

— Exact! exclamă Lupo.

Faţa lui de obicei foarte amabilă era acum mohorâtă.

— Daţi-mi idei, zise el.

— Priveşte totul cu detaşare, zise omul cu privirea distrată. Am pierdut controlul situaţiei. Chiar dacă am pune mâna pe Hunter în următoarele cinci minute, tot am fi într-o postură proastă. Vă zic să ne retragem. Să avem răbdare. De fapt, nimic nu s-a schimbat. Cei mai mulţi dintre oamenii noştri deveniseră inutili. Avem în continuare puterea. Singurul lucru pe care trebuie să-l stabilim este: când va trebui s-o exercităm?

— Nu e chiar atât de simplu, profesore, zise Lupo. Trebuie să iei în calcul realităţile-politice. Primul tur de scrutin e destul de aproape.

— Şi ce dacă?… Susţin în continuare ceea ce-am zis.

— OK, e o posibilitate, admise Lupo. Mai sunt şi alte idei?

— Eu sunt de acord cu profesorul, zise LaCurza. Până acum am lucrat cât se putea de fin, nu câştigăm nimic dacă intrăm cu buldozerul, având în vedere scandalul pe care îl face Hunter.

— Eu n-am mai văzut pe nimeni acţionând în felul ăsta, zise alt tip. Ca o drujbă! Tipul ăsta ne-a făcut mai multe necazuri decât toate forţele de poliţie.

— E un nenorocit, asta e, zise LaCurza.

Se uită la şeful lui.

— Un lucru pe care profesorul nu-l înţelege, este că oamenii noştri ucişi erau muşchii noştri. Aproape că nu mai avem deloc muşchi. Iar ce-a mai rămas, nu ne va folosi la nimic în caz de forţă majoră.

— Exact, zise Lupo oftând. Hunter ăsta e un… un…

— E un fenomen, zise profesorul.

Lupo se întoarse spre creierul organizaţiei sale şi se uită fix la el.

— Cum să neutralizezi un fenomen, profesore?

Omul îi zâmbi.

— Nu se poate neutraliza energia în stare pură, nici n-o poţi distruge. O poţi doar transforma sau absorbi.

— Tradu.

— Câţi oameni au murit încercând să-l ucidă pe Hunter?

— Prea mulţi, răspunse LaCurza.

— Tocmai, zise profesorul. Atunci de ce să opui o energie alteia? Este clar că Hunter e mai puternic decât forţele care i se opun.

— Şi? mormăi Lupo.

— Absorbiţi-l.

— Stai puţin, zise lent Lupo.

Profesorul zâmbi şi dădu din cap.

— Gândeşte-te puţin la asta.

— Doar nu vrei să spui că trebuie să-l cumpărăm, zise LaCurza. S-a mai încercat asta şi n-a mers.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Asimilaţi-l Organizaţiei, cum am făcut cu alţii. O asimilare aparentă.

Lupo începu să zâmbească. Aprinse o ţigară apoi trimise un nor de fum spre tavan.

— Ei bine, nu-mi vine să cred, zise el în cele din urmă.

— Ce vrei să spui? mormăi LaCurza.

Lupo era radios.

— Mă refer la o asimilare aparentă, explică el.

Lupo zâmbea cu toată gura.

— O să-i facem viaţa atât de grea încât o să plece de-aici văicărindu-se, cu coada între picioare.

— Despre ce vorbeşti? întrebă LaCurza.

— Cred că face aluzie la *Faces Tarazini,* răspunse calm profesorul.

— Ce amestec are în treaba asta? întrebă alt om care stătea la masa de consfătuire.

În sfârşit, LaCurza începu şi el să zâmbească, apoi să râdă.

— Ei, la dracu'! De ce nimeni nu s-a gândit până acum la asta?

— Pentru că încă nu s-a simţit nevoia, aşa cred, răspunse Lupo. La ce oră e conferinţa aia, profesore? Cu idiotul ăla de Brognola?

— La opt.

— Bine, zise Lupo agitând degetul. Telefonaţi la New York; oriunde s-ar afla, vreau ca Faces să fie aici la opt. Chiar dacă ar fi la Istanbul sau în Antarctica, vreau să fie aici la opt. Închiriaţi un avion militar la nevoie, dar aduceţi-mi-l.

Profesorul se ridică imediat.

— Îl vei avea, zise el.

— Care e legătura cu Hunter? întrebă cel care încă nu înţelesese.

— Tarazini a fost actor pe vremuri, îi răspunse profesorul plecând, de parcă această explicaţie ar fi clarificat toată situaţia.

Lupo începu să râdă şi agită braţul deasupra capului.

— Măiculiţă, mă întreb unde găsesc idei atât de bune! închipuiţi-vă ce mutră va face nenorocitul când va ajunge în rahat până la gât! Crede că o duce greu, nu? Crede că poliţia îi poartă pică pentru că a lichidat câţiva tipi din Organizaţie? Pe toţi dracii!

— Mda, e formidabil, zise LaCurza chicotind.

— Eu tot nu înţeleg nimic, zise al treilea.

— Dar Hunter va înţelege! răcni Lupo prăpădindu-se de râs. Hei, Raymond, nu ţi-ar plăcea să vezi mutra tipului când îşi va da seama că a fost absorbit?

— Dar explicaţi-mi şi mie, zise al treilea încruntat.

Lupo nu avea nici un chef să dea explicaţii.

— Auzi, Raymond, ce-ai zice dacă Hunter ar hotărî să-l lichideze pe preşedinte?

— Asta e foarte mult, răspunse LaCurza.

— Ei bine, l-am putea face s-o facă şi pe asta, zise Lupo, devenind brusc serios. Da, da, poate că n-ar fi o idee rea.

Viitorul Washingtonului lua o nouă întorsătură.

Capitolul XIV

Hunter îşi pusese o întrebare cu ocazia raidului de la Boston şi abia acum începea să întrezărească răspunsul.

Peste tot, din toate timpurile, se punea întrebarea *de ce.* Orice copil îşi întreabă părinţii: De ce cerul e albastru? De ce e noapte? De ce plouă?

Exterminatorul se întrebase şi el de ce.

New York-ul era centrul financiar al Statelor Unite, poate al lumii întregi. De ce Hunter nu descoperise acolo un complot pentru dominarea lumii financiare, ci *Cosa di tutti cose;* controlul politic.

De ce?

Las Vegas era centrul jocurilor de noroc de pe continentul american. Dar nu descoperise un complot pentru dominarea tuturor cazinourilor din lume. Îşi dăduse seama că toţi banii negri serveau la cumpărarea unor favoruri politice în interiorul naţiunii precum şi în exterior.

De ce? Ambiţii politice la Las Vegas, cel mai mare tripou al lumii occidentale?

În Caraibe descoperise un adevărat paradis gata să primească industria turistică, dar dolarii mafioţilor erau deviaţi spre stabilimentul unei baze politice.

De ce să faci politică într-un paradis tropical?

De ce era atât de atrăgătoare politica?

Era plăcut să ai o bază neutră, sigur, dar oamenii ăştia se lăsau uşuraţi de dolarii lor pentru puţină distracţie?

Nu, deloc. Hunter înţelesese asta cu mult înainte de Boston.

A văzut ceea ce se întâmpla când omul de afaceri, omul politic şi criminalul se confundau; constatase asta la Chicago.

Dar avusese nevoie de Boston pentru a înţelege amploarea insidiosului complot.

New York-ul era centrul financiar, Las Vegas, centrul jocurilor de noroc, Washingtonul, centrul politic… Ce era deci Bostonul?

De ce avea acest oraş o importanţă atât de mare? De ce se urzeau acolo intrigi pentru puterea supremă?

Acum, la Washington venea şi răspunsul.

De ce nu?

Era paradoxal; de ce să nu pui mâna pe întreaga putere?

Aveau banii.

Aveau oamenii necesari.

Aveau puterea.

Atunci… de ce să nu ia totul? De ce să se mulţumească cu favoruri

politice şi de agrement?

Ţara era bună de cucerit!

De ce să conteze pe oamenii politici care puteau să dispară de la o zi la alta?

De ce să finanţeze un politician dacă puteau să devină chiar ei politicieni?

Prin vot, bineînţeles.

Nevinovaţii votează.

De ce nu?

Toţi candidaţii ar face parte din maşinaţie.

Deci *de ce* a devenit *de ce nu.*

Bostonul era important pentru că nu avea nici o importanţă şi pentru că totul începuse acolo.

Iar marele creier era un bostonian.

Îl chema Lupo… Care era adevăratul lui nume?

Harmon Keel era din Boston.

Precum şi Claudia Vitale.

Vechiul oraş căpăta o anume importanţă pentru că nu avea nici una, doar un anumit prestigiu în diferite medii. Acolo se născuseră într-un fel Statele Unite. Acolo îşi aveau originea marile familii ale aristocraţiei americane.

Hunter credea că descoperise identitatea lui Lupo.

Dar îşi dădea seama că Lupo nu era singura ţintă care trebuia doborâtă la Washington. Cealaltă ţintă ar fi fost un om bine, un om prestigios, provenit dintr-o mare familie, un om politic respectat.

Exterminatorul trebuia să-l găsească pe Lupo, bineînţeles.

După aceea ar fi trebuit să-l descopere pe omul din spatele lui Lupo, pe cel care era programat ca să fie viitorul preşedinte al Statelor Unite.

Capitolul XV

După cum fusese stabilit, Hunter se întâlni cu Claudia Vitale în faţa Librăriei Congresului. O prinse de mână şi, ca doi îndrăgostiţi, se îndreptară încet spre celebra fântână arteziană, Curtea lui Neptun. El o ajută să stea jos şi îi vorbi cu glas scăzut. Dar nu putea să fie vorba de dragoste.

— Am aflat c-ai reuşit să organizezi întâlnirea, zise Hunter.

— Da. Cei mai mulţi vor veni.

— Şi tu, Claudia?

— Bineînţeles; voi fi acolo.

— Vei avea de furcă, trebuie să-i convingi. Trebuie să rezişti sau să pierzi. Nu există nici un aranjament cu inamicul; e totul sau nimic. Să încercăm să nu le lăsăm nimic. Spune-le asta păMpălăilor.

— Le voi spune.

— Ar fi ultima ocazie de a o face.

Ea se înfioră.

— E înfiorător, spus aşa.

— Dacă crezi că e înfiorător acum, ia să vezi cum va fi când vor ajunge antropofagii la putere. Ne vor înghiţi pe toţi.

— Ştiu. Dar e greu de imaginat. Să ştii că e mai uşor să te laşi dus de val sperând că lucrurile se vor aranja de la sine.

— Claudia.... zise Hunter.

— Da?

— E o întrebare stupidă, dar... cum... în fine, cum o fată bine ca tine a putut să?...

Ea râse uşurel.

— Nu e o întrebare stupidă. Să zicem că e banală; ca şi ceea ce mi s-a întâmplat mie. Nu ştiu cu adevărat cum m-am lăsat angrenată atât de departe. Întâi a fost Jack, apoi...

— Soţul tău?

Ea dădu din cap.

— Da. Era un ticălos, fără îndoială. Atunci nu mi-am dat seama de asta. Oh... eram foarte tânără, foarte pasionată. Făceam ştiinţele politice. Jack era mai mare, avea maturitate, farmec. Asta s-a întâmplat cu ocazia campaniei electorale a lui Harmon Keel şi făceam parte dintre acei studenţi care erau pasionaţi de personajele politice.

— Lucrai pentru Harmon Keel atunci când l-ai cunoscut pe Vitale?

— Nu, el lucra pentru Harmon Keel. Prospecta universităţile ca să găsească suporteri şi să obţină concursul lor.

Tânăra femeie zâmbi cu amărăciune.

— M-am lăsat antrenată, îmbrobodită; mai întâi de Keel, apoi de

Jack. Eram în ultimul an. Harmon a fost ales. Am primit diploma în primăvară şi în iunie am devenit doamna Smiling Jack Vitale.

— Când ai înţeles?

— Ce să înţeleg?

— Că te-ai căsătorit cu Mafia.

Se încruntă gânditoare.

— Să ştii că sunt italiancă. Cred că am ştiut dintotdeauna, refuzând în acelaşi timp să văd realitatea. Dar după călătoria de nuntă, când am început să lucrez numai pentru Harmon Keel…

— Unde?

— La Boston. Avea acolo un birou permanent, iar directorul lui era Jack. Deci am început să lucrez pentru Jack. Apoi am văzut ce era dedesubtul mesei, mita şi am înţeles. Şi mai era şi un şir fară sfârşit de serate, de întâlniri cu gangsteri, sume colosale de bani, un lux incredibil. Totul din salariul unui director de birou politic! Am fost constrânsă să recunosc realitatea.

— Harmon Keel ştia?

Ea scutură din cap.

— Sunt sigură că nu. Şi nici acum nu ştie. De aceea…

Se opri.

— Continuă.

Ea se strâmbă ironic.

— Nu prea am chef să mărturisesc dar… ţin mult la acest domn în vârstă. E ca un bunic pentru mine. E o legătură despre care nu vorbim niciodată. Aşa stau lucrurile mai ales de la moartea lui Jack. Cred sincer că Harmon Keel ar muri dacă ar afla adevărul despre mine.

— Şi Lupo s-a servit de sentimentul tău?

— Chiar trebuie să vorbim de asta?

Hunter dădu hotărât din cap.

— Da.

— S-a folosit de el, evident, murmură Claudia. Tot timpul. După… dispariţia lui Jack… am avansat. De la cel mai mic post, am fost promovată în postul meu actual de la Washington. La început n-am ştiut că sunt manipulată.

— Asta a început o dată cu moartea soţului tău?

— Da. M-am întrebat deseori dacă nu cumva fusese suprimat din acest motiv. Jack se compromisese; era identificat cu Mafia. Prea mulţi bostonieni îl ştiau. Nu mai putea acţiona în totală libertate.

— Deci, după părerea ta, Mafia l-a făcut să dispară ca să se folosească de tine în locul lui.

— E posibil, nu ştiu.

— Şi când a trebuit s-o faci prima dată?

Tânăra femeie păli la faţă.

— Vrei să spui, în aşternut? Să nu vorbim despre asta, te rog, Bob.

Nu noi doi. Voi spune asta cui vrei dar…

— OK, mormăi Hunter. Dar încerc să adun la un loc toate fragmentele enigmei.

— Această parte de istorie n-are nimic enigmatic, zise ea cu voce scăzută.

Apoi prinzând curaj, continuă:

— Mi s-a întâmplat fără să-mi dau seama. Nici măcar nu ştiam că se folosesc de mine. Eram văduvă de doi ani şi… n-am îmbătrânit, Bob.

Respiră adânc ca să-şi reţină fiorul.

— Au instalat în camera mea, fară să ştiu, o cameră de luat vederi şi un echipament sonor. Şi investiţia a fost foarte profitabilă… Să zicem că eram foarte îndrăgostită de băiatul acela şi cred că şi el era.

Ridică uşor din umeri şi continuă:

— Povestea noastră s-a oprit brusc. Puţin după aceea, Lupo a venit şi m-a pus să lucrez deseori. Până la urmă m-am lăsat în voia lor, nu-mi mai păsa. Până…

— Bine, am înţeles, zise Hunter.

— Nu-i deloc frumos.

— Nu, dar e din ce în ce mai clar. Continuă.

Se despărţiseră după câteva momente. Claudia avea întâlnire cu conştiinţa ei, Hunter avea întâlnire cu moartea.

Într-adevăr, lucrurile erau din ce în ce mai clare.

Se făcuse opt seara. Toţi invitaţii convocaţi veniseră în modesta vilă a lui Hal Brognola din Georgetown şi stăteau în grupuri mici, toţi puţin jenaţi, cu ochii în jos.

Brognola intră împreună cu Claudia Vitale care făcea un mare efort să rămână calmă şi zâmbitoare. Discuţia începu fără introducere. Scopul ei era recuperarea destinului câtorva politicieni ameninţaţi.

Claudia vorbi douăzeci de minute neîntrerupt, expunând cu brutalitate complotul care se pregătea.

Apoi Brognola adăugă punctul său de vedere oficial, făcu câteva recomandări, apoi le linişti pe victime spunând că s-ar putea eventual planifica totul.

Nu au fost menţionate detaliile scabroase ale diferitelor poveşti, dar Brognola le prezentă o hârtie şi ceru semnături în partea de jos a paginii pentru acordul de luptă împotriva complotului.

Unsprezece persoane semnară fără ezitare. Trei cerură un timp de gândire.

La opt şi patruzeci de minute discuţiile se încheiaseră.

Claudia Vitale rămase în fotoliu, cu un pahar de lichior în mână, în timp ce Brognola îşi conducea invitaţii.

Noaptea era întunecoasă, cerul fără stele şi fără lună şi nimeni nu remarcă silueta din penumbră mai înainte de a fi deschis focul. Grupul

se afla lângă scara exterioară când un bărbat înalt şi îmbrăcat în negru ieşi din umbră.

Aruncă un obiect de metal care se lovi zăngănind de perete.

— Bob! strigă Brognola. Ce faci aici?

Apoi văzu arma automată din mâna omului şi văzu rafala care lovea grupul cuprins de panică.

Doi invitaţi coborâră în grabă scările şi se repeziră în întuneric. O rafală îi ţintui locului.

Harold Brognola, cu faţa plină de sânge pentru că fusese lovit de un colţ de cărămidă, se retrase în casă, îşi luă revolverul şi începu să riposteze.

Atacul se opri brusc, aşa cum începuse. Paisprezece oameni zăceau pe peron, pe trepte, pe gazon. Omul în negru dispăruse.

Doi senatori şi un congresman muriseră în faţa casei lui Harold Brognola.

Un consilier al Congresului şi un înalt funcţionar muriră mai înainte de a ajunge la spital.

Un politician, un administrator al FBI-ului, trei secretari de la Curtea Supremă şi trei funcţionari din cadrul Administraţiei s-au ales cu răni mai mult sau mai puţin grave.

După ce plecă şi ultima ambulanţă, cu faţa o masă plină de sânge uscat, Brognola se întoarse spre Claudia Vitale, care îl privea cu o expresie plină de oroare şi îi întinse o medalie de trăgător de elită.

— Nu pot să cred, zise el cu o voce răguşită. Nu reuşesc să cred.

În acea clipă, omul de la Departamentul de Justiţie şi-ar fi sacrificat cu bucurie picioarele dacă cineva i-ar fi spus că asasinul nu era Bob Hunter, ci un fost actor care se numea Faces Tarazini.

Începuse „absorbirea” lui Hunter.

Astfel, în timp ce poliţia încă mai scotocea cartierul din preajma reşedinţei lui Brognola, oraşul şi naţiunea au aflat cu stupoare că „pe la nouă seara, un om, care ar fi putut să fie Bob Hunter, a tras o rafală prin geamurile mari de la Casa Albă. Nu au existat victime, repetăm, nu au fost victime..”

Într-adevăr, Bob Hunter fusese absorbit.

Capitolul XVI

În timp ce vestea făcea turul Washington-ului, electrizând populaţia precum şi poliţia şi Administraţia, Bob Hunter îşi porni carul de luptă spre Massachusetts Avenue, viră pe Waterside Drive, apropiindu-se de Rock Creek Park. Lăsă vehiculul la est de Aleea Ambasadelor, întorcându-se pe jos, o umbră întunecată în penumbra sinistră.

Exterminatorul era pregătit. Purta celebrul combinezon negru care i se lipea pe corp ca o a doua piele. Pistolul Beretta se afla la locul lui la subsuoara stângă. Imensul Auto-Mag se afla în tocul de la centură, unde mai agăţase şi patru grenade. Pe una din pulpe avea fixat un *stiletto* şi pe cealaltă încărcătoare.

Exterminatorul avea să intre în luptă.

Misiunea din Costa Brava îşi avea domiciliul într-o mică reşedinţă particulară, între două ambasade de mai mică importanţă de pe Massachusetts Avenue. Parcurile tuturor reşedinţelor se întindeau până la Rock Creek Park. Hunter trecu prin spate, escaladă zidul, traversă cam o sută de metri de peluză şi se îndreptă spre garaje.

Lângă garaj se opri şi trase cu urechea. Cineva era lungit pe acoperiş şi respira zgomotos, cu nasul înfundat.

Hunter făcu cale întoarsă până la zid, urcă pe el şi reveni spre garaj, înaintând centimetru cu centimetru pe genunchi, în echilibru pe zid.

Urcă pe acoperiş, urcă fără zgomot până în vârf, coborî pe cealaltă pantă, cu Beretta îndreptată spre om.

— Nu mişca, ordonă el în şoaptă.

Omul îşi opri respiraţia şi se întoarse lent. Trecură douăzeci de secunde interminabile, apoi omul murmură:

— Păi, cine dracu'! Hunter?

— Da. Cine eşti?

Omul începu să urce încet panta în patru labe.

— Uşurel, îl preveni Hunter.

Hunter recunoştea acea faţă şi încerca să-şi amintească circumstanţele. Omul îi zise:

— Nu mă cunoşti, dar ne-am mai văzut. Şi mi-e greu să uit asta. Eu conduceam ieri seară când trebuia să fie lichidată Vitale.

— Înţeleg.

— Mda. Mă cheamă Vasquez. Bandolero Vasquez.

— Ce faci pe acoperişul ăsta, Bandolero?

— N-ai să mă crezi.

— S-auzim!

— Ticăloşii ăştia au vrut să mă suprime.

— Care ticăloşi? întrebă Hunter făcându-i semn lui Vasquez să vorbească cu glas scăzut dacă ţinea la viaţă.

— Vorbesc de Lupo, murmură celălalt. El şi oamenii lui. Am înţeles pentru că mi-au dat nişte indicaţii aiurea ca să mă întâlnesc cu ei. Voiau să mă gonească.

Chestia asta nu avea nici un sens.

— Dar de ce? întrebă Hunter.

— Păi, cum! Nu fac parte din Organizaţie, nu sunt fratele lor de sânge. Execut ordinele care mi se dau şi primesc patru sute de dolari pe săptămână. Probabil că şi-au zis că nu mai au nevoie de mine după ce Frank Matti a murit.

— Tu nu mi-ai spus de ce te afli aici.

— Nu-mi place ca cineva să-şi bată joc de mine, de-asta! Credeam că-l voi găsi pe Lupo şi îi voi spune vreo două vorbe. Şi pe urmă îmi datorează salariul pe două săptămâni.

— Continuă.

— Petreceam multă vreme cu Matti. Un conducător vede totdeauna mai departe decât un simplu soldat. Deseori l-am adus aici.

— Aici?

— Mda, cred că e un drum sau ceva.

— Cum aşa?

— Nu ştiu, poate un tunel. Îmi amintesc că de două ori l-am auzit pe Matti plângându-se din cauza unei găuri negre, zicând c-ar fi trebuit să i se dea o bicicletă. De aceea, nu-i plăcea să fie tratat ca un servitor, lăsat să intre pe uşa de serviciu.

— Dar unde să intre?

— Ţi-am spus că nu ştiu.

— Şi ai descoperit tunelul? întrebă Hunter.

— Eu? răspunse Bandolero mirat. Vrei să spui că să fi intrat şi să fi căutat? Nici vorbă. Aştept aici să se întâmple ceva.

— Tu aveai puşca cu ţeavă retezată, zise Hunter.

— Mda, eu...

Pe faţa lui Vasquez apăru o expresie de spaimă.

— Ai o cameră de luat vederi în cap?

— Unde ţi-e puşca?

— Jos.

— Unde jos?

— La marginea acoperişului, în jgheabul de scurgere.

— OK. Las-o acolo şi cară-te. Urcă de cealaltă parte şi traversează parcul. Nu mergi ca mortul şi nu întorci capul înapoi. Şi să nu te mai întorci.

— Auzi, vrei să faci o descindere?

— Tu ce crezi?

— Aş vrea să vin cu tine. Trag foarte bine cu puşca mea. Hunter se

gândi cu repeziciune. Se jucase deja prea mult cu norocul, având încredere în Claudia şi apoi în Ripper Dan.

— Mulţumesc, răspunse el. Lucrez singur.

Acest răspuns păru să-l destindă pe Vasquez.

— Înţeleg, zise el. Totdeauna ai avut succes singur. Stau aici de două ore. Şi n-am văzut pe nimeni.

— E ceva neobişnuit?

— Aşa aş zice. În celelalte dăţi erau o mulţime de tipi pe-aici. Aşa că te sfătuiesc să ai mare grijă. Când se ascund în felul ăsta, poţi să fii sigur că pregătesc o lovitură nasoală de tot.

— Bine, mulţumesc, zise Hunter. Acum fa paşi.

Bandolero îi zâmbi şi zise:

— Salut. Eşti un tip bine.

Apoi plecă.

Hunter rămase locului ca să-i lase timp omului să se depărteze şi profită ca să supravegheze în voie terenul.

Un tunel?

Îşi rememoră planul cartierului desenat mai devreme şi revăzu fiecare detaliu.

Erau trei ambasade mari în împrejurimile imediate, câteva institute şi câteva reşedinţe particulare. Acest tunel, dacă exista, putea să ducă la una sau mai multe dintre aceste clădiri. Trebuia să fie logic.

Hunter îşi îndreptă privirea spre nord-vest şi privi la singura clădire luminată din cartier.

IMAGE, grupul pentru minorităţile etnice.

Mafia era o minoritate.

Exterminatorul schiţă un zâmbet plin de cruzime căci găsise drumul. Îşi verifică armele apoi pomi la atacul misiunii diplomatice a statului Costa Brava.

Harold Brognola era nervos la culme, dar îşi cunoştea meseria şi ştia ce-i rămânea de făcut.

Hunter sau nu, cineva trăsese asupra invitaţilor săi şi încă se mai plimba în libertate cu intenţia evidentă de a continua masacrul. Hunter sau nu, acel om trebuia oprit.

O instală în dormitorul său pe Claudia Vitale, puse un om înarmat în faţa uşii, apoi îl sună pe Jim Williams, agentul care fusese numit să conducă acţiunea concertată împotriva lui Hunter.

Williams era un prieten vechi în care avea încredere; era un poliţist bun care îşi făcea datoria cu realism.

Aşteptă cu răbdare să se facă legătura de la o secretară la alta, apoi auzi glasul omului asupra căruia apăsa întreaga responsabilitate a operaţiunii anti-Hunter.

— Îmi pare bine că mi-ai telefonat, Hal, dar dacă nu e ceva foarte

important, închide. Primesc telefoane isterice din partea administraţiei şi…

— Ştii foarte bine pentru ce telefonez, zise Brognola întrerupându-l.

Celălalt oftă.

— OK, dacă te aştepţi să-ţi spun că te-am prevenit, te înşeli. N-ai păţit nimic?

— Doar o zgârietură. Jim, ai nevoie de ajutorul meu.

— Îmi propui serviciile tale?

— Da.

— Atunci vino aici. Oricum aveam de gând să te chem. Crezi că-l cunoşti destul de bine pe Hunter, nu? Ştii cum acţionează?

Brognola suspină şi el.

— Aşa credeam.

— Bine, am un loc delicat pentru tine. Vino.

Brognola închise şi străbătu culoarul şchiopătând până la dulapul unde avea cârjele. Întinse mâna dar se uită la cele două obiecte cu ură, apoi închise cu brutalitate uşa. Îndreptă spatele, respirând, după care se îndreptă cu un pas brusc spre intrare. Fără să şchioapete.

După plecarea lui, doi oameni cu tenul închis îl loviră în cap pe omul de pază care se afla în grădină, în spatele casei şi îl traseră în boscheţi.

Cei doi oameni se apropiară de al treilea care aştepta în umbra de lângă casă. Unul dintre ei îl întrebă cu un murmur răguşit:

— Şi dacă nu mai e?

— Este, răspunse al treilea. Poliţaiul a plecat singur, nu?

Toţi trei se îndreptară spre intrarea de serviciu.

— Cu ea mai sunt vreo doi oameni înarmaţi. Debarasaţi-vă de ei cum ştiţi dar, pentru Dumnezeu, nu trageţi! Cartierul e deja plin de poliţişti.

— Şi dacă se opune?

— Loviţi-o, dar nu prea tare. Raymond a insistat s-o aducem teafără.

— O să vină cu noi, zise celălalt.

După toate aparenţele, Lupo nu renunţase la ultimul său proiect, nici nu-şi spusese ultimul cuvânt.

Capitolul XVII

Casa se înălţa în bezna nopţii, luminată de o lampă în partea din faţă şi de alta deasupra uşii de serviciu din spate.

Hunter zări silueta unui om aşezat pe un scaun sub bec. Se uita cu o privire mohorâtă la ecranul mic al unui televizor portabil; şi sorbea dintr-o sticlă de coca-cola.

Exterminatorul se apropie fară zgomot prin spate, îşi trecu un braţ pe sub bărbia omului, îi astupă nasul şi gura cu cealaltă mână şi îl ridică de pe scaun.

Omul muri rapid, fără zgomot, în timp ce Hunter îşi vedea propria faţă în ecranul televizorului Sony şi auzea fraze vehemente despre el.

Omul care stătea lângă intrarea principală se întoarse auzindu-l pe Hunter venind pe culoar. Se ridică, cu ochii holbaţi şi vru să strige. Beretta îl aşeză din nou pe scaun, făcându-i o gaură neregulată în frunte.

Hunter se depărtă de el ca să examineze parterul. Găsi un birou prăpădit şi o comodă metalică într-o încăpere mică.

Primul sertar al comodei avea o broască cu cifru. Hunter scoase broasca cu lama cuţitului.

În sertar se afla doar un dosar cu câteva pagini bătute la maşină. Parcurse rapid paginile cu privirea şi îl puse în buzunar.

La etaj nu era nimic, nici măcar o mobilă!

„E o faţadă”, îşi zise Hunter îndreptându-se spre pivniţă. Acolo descoperi o mulţime de cutii de carton cu pământ tasat, un malaxor de făcut ciment şi o pubelă mare plină cu saci de ciment goi.

Urmele de pământ şi de ciment îl duseră până la uşa pe care dorea s-o găsească.

O gaură neagră, într-adevăr.

Tunelul era destul de mare pentru ca Hunter să nu fie obligat să se aplece în faţă ca să intre. Fasciculul lanternei lumină grinzile de susţinere şi becurile fixate la distanţe regulate dar ale căror fire rămăseseră la vedere. Tunelul era destul de lat ca să permită trecerea a trei oameni odată şi Hunter se întreba ce anume se intenţiona să se transporte pe acel drum subteran.

Într-adevăr, o bicicletă ar fi fost utilă.

Dar probabil că la celălalt capăt îl aştepta o situaţie delicată.

Stinse lanterna şi îşi continuă drumul în întuneric, ţinând mâna pe peretele de pământ. Îşi numără paşii, vrând să-şi dea seama de diferitele schimbări de direcţie. În cele din urmă găsi cealaltă uşă şi înţelese că se afla sub reşedinţa particulară a grupului IMAGE.

Uşa era încuiată. Văzu un întrerupător în tocul de oţel al uşii. Nu-l

atinse şi se puse pe treabă cu *stiletto.*

După câteva momente uşa se crăpă uşor.

Hunter văzu o încăpere mică, luminată. Aşteptă câteva clipe, pentru ca ochii să i se obişnuiască cu lumina, apoi trecu în camera următoare.

Aceasta era dreptunghiulară, destul de lungă iar la capătul ei se afla un echipament ciudat.

Un bărbat mai curând tânăr, îmbrăcat cu pantaloni şi cămaşă sport, cu un PM în bandulieră, stătea cu spatele sprijinit de perete. Întoarse repede capul şi se uită la Hunter – care se afla doar la câţiva metri de el – cu o privire stupefiată.

În timp ce încerca să reacţioneze, Hunter îl lipi de perete, cu antebraţul în gât, apoi îl lovi puternic cu genunchiul în plexul solar. Omul încremeni, îşi pierdu cunoştinţa apoi muri.

Hunter mai văzu o uşă pe care era scris „Arhive Filme”. Hunter o deschise, târî cadavrul înăuntru şi o închise la loc.

Era o cameră foarte mică cu trei scaune, o masă şi o maşină cu un mic ecran. Dar pe peretele din fund se afla o uşă blindată cu un sistem de leviere şi o roată.

Hunter găsi câteva chei în buzunarul mortului. Examină broasca încercând să vadă dacă are un sistem de alarmă. Nu găsi şi deschise uşa aceea grea.

Descoperi un seif pentru microfilme.

Toate sertarele erau pline cu filme protejate ermetic, un raft pentru fiecare literă a alfabetului. Probabil că erau acolo mii de dosare fixate pe peliculă.

Hunter examină un moment indexul, apoi luă unele dosare şi le puse în buzunar.

După care îl puse pe mort în seif, închise uşa şi băgă cheile în buzunar.

Tocmai traversa din nou încăperea aceea mică în momentul în care uşa se întredeschise. Un bărbat băgă capul înăuntru, cu o mână pe uşă şi alta pe perete. Înţelese situaţia dar corpul lui reacţionă mult prea lent. Muri pe loc, prăbuşindu-se pe podea.

— Pe toţi dracii! exclamă o voce.

Hunter trecu peste cadavru şi îl văzu pe al doilea tip întorcându-se şi luând-o la sănătoasa spre fundul încăperii mari.

Un glonţ de 9 mm îi intră în ceafă şi-şi continuă cursa cu faţa la podea.

Exterminatorul scosese ambele arme. Avea Auto-Mag în dreapta şi Beretta în stânga. Se opri şi trase cu urechea.

Nu se auzea nici un zgomot, nici o mişcare; nimic nu indica prezenţa inamicului.

Dar lângă echipament se întâmpla ceva: umbre pe perete, voci,

râsete. Oameni care se destindeau amuzându-se.

La celălalt capăt al încăperii nu era nimic; un perete alb la vreo zece metri şi cuşca unui ascensor.

Se apropie de mort, puse la loc Auto-Mag-ul, îl apucă de un picior şi îl trase în cămăruţă, lângă celelalte cadavre.

Când ieşi a doua oară, auzi venirea ascensorului. Se trase imediat în umbră în spatele cuştii ascensorului.

Era un aparat lent, proiectat să care obiecte grele, materiale. Dar în el se aflau doar două persoane.

Hunter văzu la început două perechi de picioare, ale unui bărbat şi ale unei femei. Hunter recunoscu imediat picioarele încântătoare ale femeii.

Claudia Vitale şi un bărbat!

Se uită la el în momentul în care ascensorul ajungea la capătul cursei. O vedea din profil şi tânăra femeie stătea uşor adusă de umeri, ca o persoană epuizată, înfrântă.

Tipul însă, dimpotrivă, avea o expresie triumfătoare; se vedea de la o poştă că era foarte mulţumit de el.

Bărbatul coborî primul şi făcu o reverenţă ridicolă ca să-şi bată joc de tânăra femeie. Când se ridică, se afla la mai puţin de un metru de omul în negru.

— Pe-aici, alteţă, zise ironic tipul. Binevoiţi să ne onoraţi cu pre…

Se opri brusc. Lama cuţitului intrase în ceafa, tăindu-i măduva spinării. Tipul suspină şi se prăbuşi în faţa ascensorului.

Claudia nu înţelese imediat. Îşi ridică privirea tristă dinspre cadavru şi se uită la omul care stătea în umbră. Văzu silueta neagră, zise „oh!” şi căzu în braţele lui Hunter.

El îi mângâie spatele liniştind-o, apoi o depărtă de el şi debarasă podeaua de mortul indezirabil pentru cazul în care ar mai fi venit şi alţii. După ce termină, Hunter o trase şi pe ea în umbră.

— Ce cauţi aici? întrebă el.

— Oh, Bob, un om a venit şi a tras în toţi oamenii adunaţi acasă la domnul Brognola. S-a dat drept Hunter. Pe urmă au atacat Casa Albă, tot ca să facă să se creadă că eşti tu.

Acum îşi amintea de ceea ce auzise la televizorul portabil, la celălalt capăt al tunelului şi înţelese totul.

— Asta nu explică prezenţa ta aici.

— Domnul Brognola a vrut să participe la acţiunea poliţiei.

Băgă două degete tremurânde în sutien şi scoase o bucăţică de hârtie.

— A lăsat acest număr în cazul în care ai fi telefonat. Bob, au pus la cale ceva împotriva ta. Vor să facă să se creadă că eşti un nebun care ar intenţiona să-l asasineze pe preşedinte. Şi…

— Asta nu are importanţă deocamdată. Cum ai ajuns până aici?

— Aceşti oameni au ucis poliţiştii care se aflau acasă la domnul Brognola. M-au obligat să vin cu ei.

— Care oameni?

— Erau trei.

Arătă cu degetul cadavrul din umbră.

— El. Şi alţi doi care au coborât primii.

Hunter ştia care: tipii se aflau alături.

— Ce-i sus? întrebă el.

— O tabără înarmată, zise ea fără ezitare. Ai zice că sunt nişte pregătiri de debarcare.

Tânăra femeie începea să-şi revină.

— N-ai trecut pe sus?

El scutură din cap.

— Nu, am descoperit o intrare privată. Descrie-mi etajul de sus.

— Ai venit după Lupo, nu?

— Exact.

— Nu e sus. E aici, jos. Mă duceau la el. Exterminatorul se întoarse şi privi aparatura de la capătul încăperii în spatele căreia se auzeau zgomote şi voci. Strânse supărat din buze şi îi zise Claudiei:

— Haide să te dau pe mâna lui!

Capitolul XVIII

Se aflau instalaţi pe unul dintre platourile de televiziune din studio. Într-un colţ se afla o cameră de luat vederi scoasă din funcţiune, cocoţată pe un suport.

Un microfon era suspendat deasupra capetelor lor la capătul unei bare fixe.

Lupo stătea pe un scaun, lângă o măsuţă pe care se afla o cafetieră şi o scrumieră plină.

Raymond LaCurza stătea pe o canapea tare împreună cu un tip mai în vârstă.

Un om, îmbrăcat într-un combinezon de luptă, asemănător cu cel al lui Hunter, stătea pe un taburet de lemn în faţa lui Lupo. La picioarele lui, pe podea, se afla un PM de fabricaţie străină.

Cele patru personaje urmăreau actualităţile la televizor şi râdeau, comentând informaţiile despre activităţile guvernamentale împotriva lui Bob Hunter.

Hunter şi Claudia stăteau în mica cabină de control, despărţită de ceilalţi de obscuritatea cabinei şi de un panou de sticlă prin care nu trecea sunetul.

— Îl recunoşti pe bărbatul în costum maro? o întrebă Exterminatorul pe văduva lui Smiling Jack Vitale.

Ea avea privirea temă şi buzele palide.

— Da, cred că da. Mi se pare că îl cheamă Carrico..

— Atunci ce te supără?

— Omul de pe canapea. Cel în vârstă. E Harmon Keel.

Hunter nu ştia ce să-i răspundă. În cele din urmă îi zise:

— Viaţa ne rezervă deseori surprize neplăcute, Claudia. Trebuie să te strecori printre loviturile destinului.

— Cred că ai dreptate.

Bărbia îi tremura uşor. Hunter îşi imagina cu uşurinţă ce-i trecea prin minte; toţi anii, în care fusese trădată, înşelată, manevrată.

Se devotase trup şi suflet pentru un bătrân canibal.

Hunter ar fi dorit din tot sufletul să o scutească de această durere, dar nu putea să facă nimic.

— Uită-te mai cu atenţie la Carrico, îi zise el. Urmăreşte-i gesturile, felul în care îşi începe frazele, felul în care pare că tot timpul zâmbeşte. Uită-i faţa, priveşte doar *omul.*

Ea inspiră zgomotos.

— Oh, Dumnezeule mare!

— Chirurgia estetică transformă trăsăturile, îi explică el încetişor. Ea nu afectează caracterul unui operat.

Omul acela era cu adevărat un mare ticălos dacă impusese tinerei femei acel adevărat supliciu.

Hunter văzu angoasa din privirea ei; soţul pe care îl credea mort de trei ani o exploatase ca pe o sclavă de harem.

Smiling Jack îi răpise sufletul, o sacrificase pe altarul ambiţiei sale criminale.

— Deci Jack este Lupo, murmură ea.

— Da. Îl mai vrei?

Ea scutură din cap.

— Atunci mă ocup de el.

— Lasă-mă… să-l înfrunt mai întâi.

— Ar fi periculos. E posibil ca să…

— Nu-mi pasă. Vreau să-i văd mutra când va afla că ştiu că e Jack. Vreau să-şi dea seama de asta.

Hunter acceptă. Era dreptul ei.

— OK. Dar nu uita că e o mască. Adevăratul om se ascunde după faţadă.

Tânăra femeie se uită un moment la Hunter apoi îi zâmbi cu un fel de recunoştinţă profundă.

Îşi aşeză încetişor mâna pe umărul lui Hunter.

— E adevărat ce-ai spus, zise ea.

Apoi plecă să-l înfrunte pe marele ticălos.

Smiling Jack Lupo râdea în hohote adresându-se lui Faces Tarazini:

— Eşti formidabil! E prima dată când se reuşeşte ridiculizarea acestui nenorocit de…

Se opri brusc, întrerupându-şi declaraţia de admiraţie, de dragoste fraternă.

Claudia stătea în cercul de lumină, apărută parcă de nicăieri, singură. Nemişcată, tânăra femeie se uita la el cu o privire tristă.

— Ei bine, ei bine, zise el cu o Voce plină de sarcasm. Doamna Gură-Mare în persoană, supercurva din lumea bună ne vizitează în sfârşit şi pe noi.

Harmon Keel se ridică de pe canapea, cu faţa congestionată, cu expresia stupefiată.

— Jack, zise el. Nu mi-ai spus că…

— Fii calm, *congressman,* azi e ziua cea mare. Chiar nu-ţi dai seama?

Omul de pe taburet se întorsese şi el. Se uita la tânăra femeie cu o privire obscenă.

— Ea e? întrebă el cu o voce plină de aşteptări.

Claudia se întoarse spre el.

— Sunt nevasta lui. Sunt doamna Lupo.

Lupo clipi nervos, aruncă o privire spre Keel şi aprinse o ţigară.

— Ştiam eu, zise Keel. Te-am prevenit că până la urmă te va recunoaşte.

— Doamna Lupo, zise Claudia cu un ton tăios. Supercurva lumii bune din Washington. Unde sunt tradiţiile italiene, Jack? Superdevotamentul, superiubirea, afecţiunea şi protecţia? Ticălos mârşav!

Lupo se ridică brusc şi agită un deget ameninţător sub nasul ei.

— Curvă nenorocită! strigă el. Putoare în călduri! Tu ai început, cu acel Apollo de Cameră, Tony Hawkins! Pe tine ar fi trebuit să te ucid, nu pe...

Se opri, neîndrăznind să termine fraza incriminatoare. Lăsă ochii în jos şi se uită la ţigară.

— Ai dreptate, Jack, zise cu calm Claudia. Ar fi trebuit să mă ucizi, dar acum nu vei mai ucide pe nimeni niciodată.

Se uită cu tristeţe spre bătrân.

— Nici tu, Harmon.

Lupo se trânti din nou pe scaun şi începu să râdă cu vulgaritate. LaCurza făcu la fel.

Keel se făcu parcă mai mic pe canapea mormăind:

— Nu văd la ce folosesc toate astea. Nu acum, pentru Dumnezeu!

În acel moment, o voce venind parcă din lumea morţilor se auzi undeva în umbră.

— Râzi bine, Lupo. Va fi ultima dată.

Lupo fu gata să se sufoce şi puse mâinile pe masă de parcă ar fi vrut să apuce ceva. Poate timpul. Se uită spre umbra de dincolo de lumini.

LaCurza întoarse capul şi băgă mâna în haină.

În întuneric se auzi un zgomot slab şi înfundat şi faţa lui LaCurza se fărâmiţă, o parte din ea căzând pe genunchii lui Keel.

Omul de pe taburet se aplecase într-o parte, vrând să ia PM-ul de jos.

Al doilea om în negru se deplasă rapid şi îi aplică o lovitură puternică în ceafa cu un pistol argintiu. Tarazini căzu inert pe podea.

Smiling Jack Vitale se ghemuise pe scaun.

— Nu sunt înarmat! Stai, stai!

Dar lumea aşteptase deja prea mult.

Beretta îşi făcu din nou datoria, dinţii lui Lupo făcură explozie şi creierul marii operaţiuni îşi opri brusc funcţionarea.

Claudia nu se mişcase. Nu privise nici la cea de a doua moarte a soţului ei. Se uita fix la Harmon Keel.

Tânăra femeie se adresă lui Hunter cu o voce dură.

— Pe el lasă-mi-l mie. Cunosc cea mai bună soluţie pentru trădători ca el.

Hunter o înţelese.

— Ai auzit-o, se răsti el la Keel. Cară-te!

Congresmanul se ridică şi plecă cu un pas foarte rapid pentru un om de vârsta lui; aproape că alerga spre ascensor.

— Tot în seama ta îl voi lăsa şi pe protejatul lui, zise Hunter Claudiei.

— Care protejat?

— Nu ştiu, nu-l cunosc. Tu îl vei recunoaşte. Cu siguranţă că viitorul candidat la preşedinţie.

Ea dădu din cap.

— Un om bine, da. Un om care va oferi liniştea în locul efortului. Da, mă voi ocupa şi de el.

Hunter îl săltă la umăr pe Faces Tarazini.

— De ăsta voi avea nevoie. E destul de bine machiat, nu? Uită-te la tocurile duble! Cel puţin zece centimetri.

— Domnul Brognola va fi încântat să-l cunoască.

Tânăra femeie luă de jos pistolul-mitralieră.

— Precum şi această armă. Acum… cum ieşim de-aici?

Hunter îi zâmbi.

— Vii după mine.

Lăsă în urma lui o serie de bombe incendiare şi flăcările se înălţau deja când o trase pe Claudia în gaura neagră a tunelului înainte de a închide uşa.

Tarazini îşi recăpăta cunoştinţa. Hunter îl aşeză pe pământ şi îl împinse în faţa lui. Aprinse lanterna şi zise tinerei femei:

— Urmează-l pe omul în negru.

— Te-aş urma oriunde, zise ea.

Hunter se împotrivi.

— Nu, Claudia. Trebuie să trăieşti în libertate, să mergi pe propriul tău drum.

Ea îi zâmbi.

— Ca tine?

Hunter se uită în fundul tunelului negru care îl dusese până la moartea unui complot şi care nu mai era decât o fundătură subterană. Zâmbi cu amărăciune.

— Exact. Ca mine.

Epilog

Claudia îi telefonă lui Brognola la numărul pe care i-l lăsase apoi, în compania lui Hunter, privi de la o fereastră a sediului misiunii diplomatice din Costa Brava flăcările care se ridicau spre cer deasupra clădirii unde fusese IMAGE.

Când sosi Brognola, poliţistul venea acolo ca simplu cetăţean. Îl luă în primire pe impostorul care omorâse şase oameni în faţa domiciliului său apoi îi zise lui Hunter:

— Aproape că mi-e ruşine să mărturisesc cât de îngrijorat eram.

— Acum te simţi mai bine? întreb Exterminatorul.

— Cred că da.

Hunter îi întinse documentele şi microfilmele, precum şi cheile seifului.

— După ce focul va fi stins, sapă în pivniţă, îi sugera Hunter. Seiful rezistă la orice. Cred că vei găsi acolo destul material ca să răstorni toată capitala.

— Precum şi un bătrân congresman, adăugă Claudia. Vă stau la dispoziţie pentru orice fel de declaraţie, domnule Brognola.

Nu avea timp să-i mulţumească aşa cum se cuvenea, dar Brognola tuşi uşor şi făcu câteva gesturi de mulţumire. Apoi se întoarse cu spatele, în timp ce omul în negru şi tânăra femeie se îmbrăţişară o clipă.

— Afară vei găsi o limuzină, îi explică agentul de la Departamentul de Justiţie. O maşină cu steguleţe diplomatice. Îl vei recunoaşte uşor pe cel de la volan. Are haine pentru tine. Ascultă-l, ştie unde să te ducă. Nu există decât un singur drum pentru părăsirea oraşului. L-am înconjurat pe Riappi şi banda lui în fortăreaţa de la ţară, deci nu mai ai ce să faci aici. O barcă te aşteaptă pe malul Potomacului. O altă maşină va fi la dispoziţia ta la Alexandria. Ripper ştie toate detaliile.

— Mulţumesc, zise Hunter.

— Tu îmi mulţumeşti. Dacă am avea o posibilitate să-ţi arătăm în public recunoştinţa noastră! Când îi voi spune toate astea preşedintelui, sunt sigur că va dori să facă ceva, o datorie de recunoştinţă în contul viitorului…

— Nici vorbă, zise Hunter râzând. Nu-mi place să am mâinile legate.

Brognola îi zâmbi şi îşi strânseră mâinile. Apoi Hunter o prinse pe Claudia de umeri şi o sărută. După o clipă se afla afară şi se strecura pe banchetă, în spatele lui Ripper Dan Aliotto.

— Mi s-a spus că eşti un şofer bun, îi zise el zâmbind omului de la volan.

— Spuneţi-mi unde doriţi să mergeţi, domnule Hunter.

Hunter zâmbi şi răspunse:

— Scoate-mă din iadul ăsta, Ripper.

Dar Hunter ştia că nu puteai să părăseşti focarul etern, nu exista ieşire de serviciu. Maşina se deplasa lent pe Massachusetts Avenue. Hunter începu să îmbrace hainele aflate lângă el pe banchetă.

— Unde e frontul, Ripper?

Privirile li se încrucişară în oglinda retrovizoare.

— Frontul e peste tot, răspunse Ripper Dan. Şi ştii foarte bine asta.

Da, Hunter ştia asta. Peste tot unde se deplasa Exterminatorul, imediat se contura la orizont un nou front.

Hunter se gândi la oraşul Washington şi la oamenii care încercau cu încăpăţânare să facă să domnească ordine.

— Du-mă de-aici, Ripper.

— Unde?

— La noul front.

— Credeam că ştii că am şi ajuns.

Hunter râse scurt, închise ochii şi se destinse, făcându-se comod.

Da, ştia. Ştiuse totdeauna asta.

Bob Hunter provoca frontul acolo unde mergea.

Cu cearcăne la ochi, tras la faţă din cauza oboselii, Bob Hunter se ţinea de pasarela ambarcaţiunii cu care se deplasa pe Potomac. Purta un costum gri şi un pardesiu din piele de cămilă. Acele haine noi, bine călcate erau insolite pe un om care părea la marginea epuizării. Numai ochii îi străluceau misterios sub borul pălăriei.

— Domnule Hunter?

Ripper Dan se apropiase pronunţându-i numele cu precauţie.

— Frankie, Ripper, Frankie…

— Da, ăăă… Frankie. Cred că ar fi bine să părăseşti capitala. Definitiv, dacă înţelegi ce vreau să spun. După care nici eu nu am vreun interes să mă mai arăt. Trebuie să mă ascund un timp, la cineva sigur.

— Mi se pare o idee bună, Ripper, zise Hunter care se străduia să nu caşte.

Ripper Dan se uită un moment la Hunter, vru să zică ceva apoi ezită.

— Spune, Ripper, îl îndemnă Hunter uitându-se fix la malul fluviului învăluit de ceaţa dimineţii.

— OK, domnule Hu… ăăă… Frankie. La urma urmelor, în cel mai rău caz, răspunsul va fi nu. Nu ştiu unde vrei să te duci, nici la cine vei nimeri. O, ştiu că vei continua pentru că nu se poate altfel. Dar trebuie să te odihneşti, măcar câteva zile; abia te mai ţii pe picioare. Eu în schimb sunt în plină formă.

— Nu înţeleg…

— Stai puţin. Nu mi-e teamă să-ţi spun. O să mă duc să stau la umbră în Arizona, la Wilcox. Acolo are o fermă un prieten din copilărie. Nu e departe de frontiera mexicană. Mă va găzdui un timp, apoi voi trece Rio Grande ca un *wet-back.*

— Un ce?

Ripper Dan râse uşurel.

— Un *wet-back* este un mexican care emigrează în Statele Unite fară acte. În principiu, vine ca să muncească. Fapt e că aceşti tipi traversează râul înot în plină noapte ca să evite controlul. După care se reped la locuitori, cu cămăşile ude.

— Da, dar tu vei face asta în sens invers.

Ripper Dan dădu afirmativ din cap.

— Exact. Singura problemă e că trebuie să ajung în Arizona şi nu prea ştiu cum să fac.

— Brognola ţi-a dat bani, nu?

— Bineînţeles, dar mijlocul de transport mă îngrijorează. Chiar zguduită, Organizaţia te caută. Gările, aeroporturile şi agenţiile de închiriat maşini sunt supravegheate. Poate că pentru tine se fac toate astea, dar nu uita că Lupo hotărâse moartea mea. Moartea lui nu înseamnă că nu se va mai dori lichidarea mea. Imediat ce voi fi reperat, mă aşteaptă costumul de scânduri.

Hunter se întoarse şi se uită la Ripper.

— Şi ce-mi propui?

— Organizaţia caută doi oameni singuri, pe noi doi. Nu vor bănui niciodată că am făcut echipă ca să…

— Continuă.

— Pe malul celălalt te aşteaptă o maşină, dar, după părerea mea, eşti prea obosit ca să poţi conduce. O voi face eu. La volan sunt imbatabil; cât timp dormi în spate, am şi traversat Statele Unite. Cunosc drumuri lăturalnice. După ce ajungem în Arizona, la Tucson de exemplu, îţi las maşina şi o şterg. E cinstit, nu?

Ambarcaţiunea se apropia de mal şi Hunter reuşi să zărească un Chevrolet bej care îl aştepta pe margine.

Să doarmă câteva ore. Dar unde se putea refugia? La radio se vorbea tot timpul de el.

Clipi, făcând un efort imens ca să-şi ţină ochii deschişi.

— OK, Ripper, e o propunere cinstită, zise el în cele din urmă.

— El e, sunt sigur de asta, zise şoferul de la volanul Lincolnului lui Domenico Meanni *The Risk.*

— Spui numai tâmpenii, replică celălalt. Ai o obsesie, vezi fantome peste tot. Tipul de care vorbeşti a fost lichidat la Washington de Hunter ieri după-amiază. Ce-ar căuta azi la periferia oraşului Tucson?

— Nu ştiu, dar e Dan Aliotto. L-am cunoscut foarte bine acum câţiva

ani.

— Era cu un tip.

— Da.

— Cum era celălalt?

— Înalt, brunet, cu o pălărie pe cap. Dar avea nişte ochi... O, drăcia dracului!

— Bagă tare! zise *The Risk.* Prinde-i din urmă.

— Ce-ar fi să le telefonăm celorlalţi?

— Dacă ălălalt e cel la care mă gândesc, n-am chef să împart prima. Accelerează, fir-ar să fie!

Intimidat de urgenţa ordinului dat de Meanni, şoferul apăsă brusc pe pedala acceleraţiei ca să pornească în urmărirea Chevroletului bej care se depărta pe drumul *Number Ten.*

Hunter se aşezase în faţă lângă Ripper Dan. Se uita cum defila deşertul pe lângă ei şi vedea în depărtare enormele stânci roşii care păreau că ţâşnesc vertical din pământ şi care folosiseră drept locuri întărite apaşilor precum şi renegaţilor înspăimântătorului Geronimo. Pe un panou scria Tombstone, evocând amintirea unei înfruntări celebre de la sfârşitul secolului trecut: OK Corral.

Hunter îşi reţinu un zâmbet ironic; Arizona se schimbase mult de-atunci.

— Suntem urmăriţi, zise Ripper Dan care privea fix în oglinda retrovizoare. O maşină Lincoln care se află la un kilometru în urma noastră. Nu întoarce acum capul. Peste un kilometru e un drum de pământ care duce în deşert spre un depozit de maşini vechi dezafectat.

Acceleră uşor.

— Da, exact, ne urmăresc. Îţi aduci aminte de tipul care bea o cafea în acelaşi timp cu noi? Nu-mi mai amintesc numele lui, dar am avut impresia că ştiu. Cred că e şofer pentru una din Familiile din Tucson; probabil că m-a recunoscut. Îmi pare rău, Frankie.

— Depozitul tău de fiare vechi e destul de retras?

— În fundul unui canion din mijlocul stâncilor. Nimeni nu se mai duce acolo de vreo cincisprezece ani, doar ca să tragă în vechile maşini abandonate.

— Bine, hai acolo. Dar nu conduce ca la curse. Nu vreau să-şi dea seama că i-am reperat.

Când Lincolnul ajunse la porţile ruginite ale depozitului, Hunter îi aştepta pe cei doi urmăritori fără emoţie, un minut fiindu-i de ajuns ca să aranjeze totul. Ripper Dan se afla în centru, prefăcându-se că scotoceşte sub capota Chevroletului. Aproape că nu se vedea, atât de

ocupat era cu motorul. Tipii din Arizona erau obligaţi să meargă până la el, trecând pe lângă Hunter.

O secundă îi era de ajuns.

Limuzina se opri cu prudenţă lângă intrare, cele două portiere se deschiseră fără zgomot şi cei doi mafioţi coborâră apoi înaintară încet evitând deşeurile metalice de care drumul era plin. Amândoi aveau în mână câte un pistol mare şi negru.

Hunter îi urmărea cu prudenţă. Toată atenţia lor era îndreptată spre mişcările lui Ripper Dan iar privirile pe care le schimbau nu lăsau nici o îndoială asupra intenţiilor pe care le aveau.

Gata, trecuseră!

Hunter se ridică din spatele unei caroserii ciopârţite şi aruncă o ultimă grenadă cu fragmentare asupra Lincolnului. Grenada se rostogoli fără zgomot sub maşină, abia stârnind praful.

Apoi maşina păru că-şi ia zborul, ridicată de la pământ de explozia surdă care se repercută în canion. Surprins, şoferul făcu un salt şi se întoarse, cu ochii holbaţi, exact la timp ca să se aleagă cu un glonţ în mijlocul frunţii. Glonţul trecu prin capul omului şi îi smulse partea din spate a craniului, provocând un jet de oase sfărâmate şi un norişor de creier lichefiat. Celălalt, fără să ezite, se aruncase la pământ, cu arma întinsă spre Chevrolet, trăgând repede de două ori.

Hunter auzi ţipătul lui Aliotto şi trase două gloanţe care intrară în ceafa, lui Meanni şi îi smulseră ochii. Mâna crispată a mortului acţionă încă o dată trăgaciul armei.

Hunter porni în fugă spre Chevrolet. Aliotto se afla întins în spatele maşinii cu umărul plin de sânge. Reuşi să-i zâmbească lui Hunter şi murmură:

— Wilcox, domnule Hunter... Wilcox...

Apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Exterminatorul îl luă în braţe şi îl urcă în partea din spate a Chevroletului.

Da, Ripper Dan merita un mic ocol; îşi dovedise curajul şi lealitatea. Hunter nu-l va uita niciodată. Instalat la volan, Hunter opri o clipă lângă cadavre şi aruncă o medalie de trăgător de elită între morţi.

Încă două nume care se adăugau listei interminabile pe care Bob Hunter o scrisese cu litere de sânge.

Ieşind pe poartă, Hunter ridică ochii şi văzu panoul care părea că îl ia peste picior cu textul „OK, Junkyard”.

Poate că Arizona nu se schimbase chiar atât de mult.

Hunter acceleră.

Cuprins

Capitolul I.....4
Capitolul II.....15
Capitolul III.....20
Capitolul IV.....24
Capitolul V.....28
Capitolul VI.....30
Capitolul VII.....37
Capitolul VIII.....40
Capitolul IX.....46
Capitolul X.....51
Capitolul XI.....54
Capitolul XII.....60
Capitolul XIII.....63
Capitolul XIV.....68
Capitolul XV.....70
Capitolul XVI.....75
Capitolul XVII.....80
Capitolul XVIII.....84
Epilog.....89
Cuprins.....95

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Lovi cu piciorul puternic în uşă şi, cu Bereta în mână, se năpusti în încăpere.

Horse Lucchese primi o lovitur cu uşa în spate şi plonjă în cadă ţipând.

Hunter apăsă de două ori pe trăgaci; ceafa ucigaşului se despică şi apa se umplu de rămăşiţe pline de sânge.

Celălalt tip se ocupa de Claudia Vitale şi nu avea o sarcină prea uşoară. Tânăra femeie era goală şi se zbătea de parcă de asta ar fi depins viaţa ei, ceea ce era adevărat! Sandman Roberts avea faţa plină de zgârieturi. Amândoi erau atât de preocupaţi de eforturile lor încât nu-şi dădură seama de prezenţa lui Hunter.

Robert băgă primul de seamă, remarcând ceea ce plutea în cadă. Se opri o clipă, o îmbrânci pe tânăra femeie în fundul sălii de baie şi se întoarse rapid scoţând arma.

Dar Bereta îi pândea toate gesturile. Hunter trase şi Tommy Sandman încasă câteva gloanţe în cap şi în gât, se răsuci ca o marionetă, apoi se prăbuşi.

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-70-1 Lei 10 000